

Z obsahu:**Srdce plné vděčnosti**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
17. května 2000
- strana 2 -

Jaký smysl má náš život

Dr. Peter Egger
- strana 4 -

**František a Hyacinta
mezi všemi svatými**

Slova fatimského
biskupa Serafima
- strana 6 -

**Poklad víry, naděje
a lásky**

Pastýřský list českých
a moravských biskupů
k Jubilejnímu roku 2000
- strana 7 -

V duchu Fatimy

Dílo P. Werenfrieda
van Straatena má své
kořeny ve Fatimě
- strana 8 -

**Kéž slepý egoismus
nepřevládne
nad voláním bolesti
mnoha lidí**

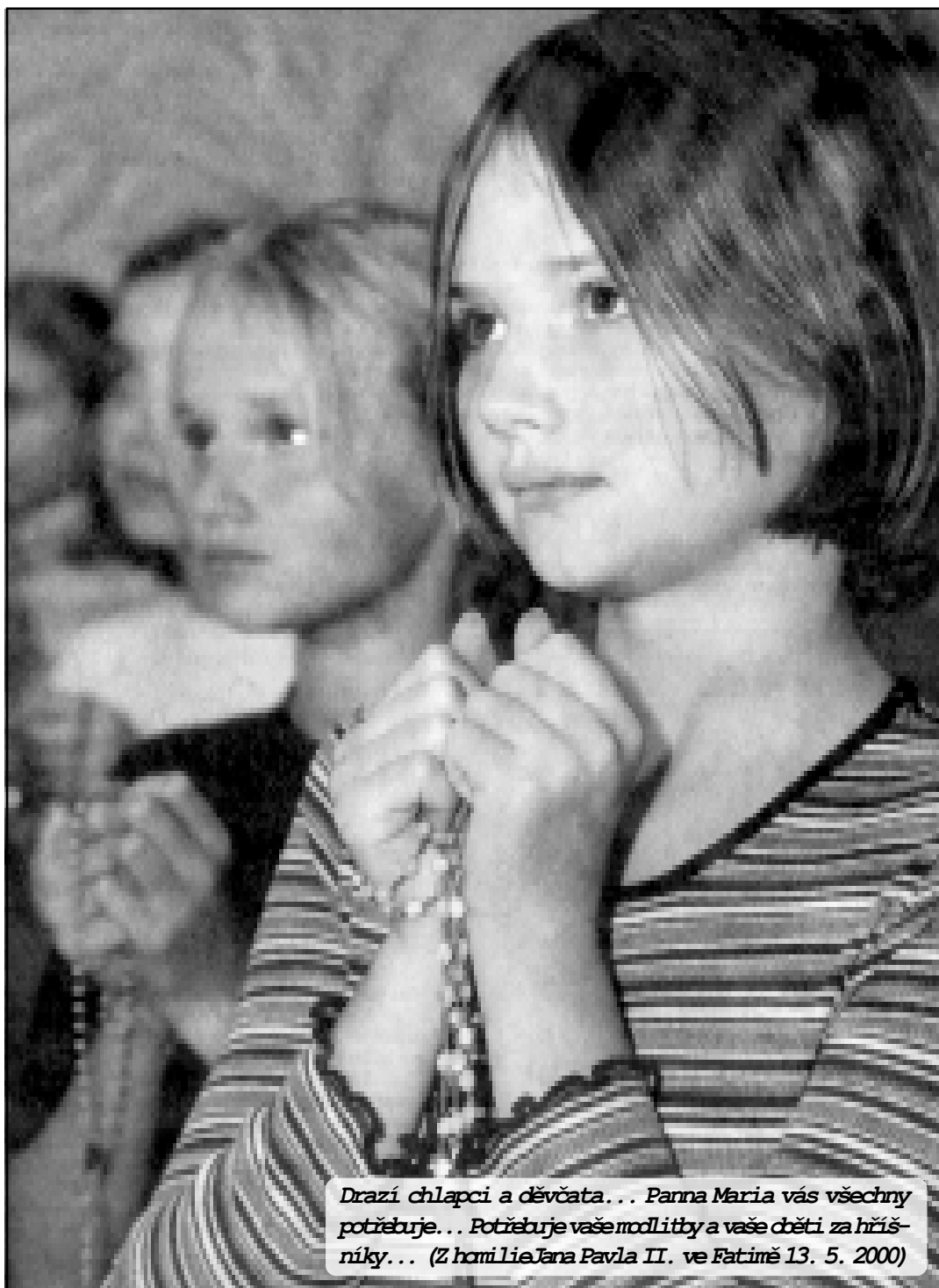
Jan Pavel II. v promluvě
k požehnání Urbi et Orbi
23. dubna 2000
- strana 9 -

Ídeje řídí svět

- strana 10 -

**Prorocké poslání
a pochybnosti Církve**

- strana 12 -

*Draží chlapci a děvčata... Panna Maria vás všechny
potřebuje... Potřebuje vaše modlitby a vaše čěti za hříš-
níky... (Z homilie Jana Pavla II. ve Fatimě 13. 5. 2000)*

Srdce plné vděčnosti

Chtěl bych se dnes spolu s vámi zastavit u pouti do Fatimy, kterou mi Pán dopřál uskutečnit v pátek a v sobotu minulého týdne. Emoce, které jsem prožil, jsou ve mně ještě živé. Mám před očima nesmírný zástup, který se shromáždil na prostranství před svatyní v pátek večer při příjezdu a hlavně v sobotu ráno při blahorečení dvou pasáček Františka a Hyacinty. Byl to dav jásající radostí a současně schopný vytvořit okamžiky absolutního mlčení v intenzivním soustřeďení.

Díky za třetí pout'

Moje srdce je přeplněno vděčností: po třetí po sobě 13. května, v den prvního zjevení Madony v Cova da Iria, mi Prozřetelnost dopřála, abych se vypravil na pout' k nohám Panny tam, kde se zjevovala třem pasáčkům, Lucii, Františkovi a Hyacintě, od května do října 1917. Lucie ještě žije a ještě jednou jsem měl to potěšení setkat ses ní.

Posílám vřelé poděkování fatimskému biskupovi a celému portugalskému episkopátu za přípravu této návštěvy a za vřelé přijetí. Opakuji rovněž svůj vděčný pozdrav panu prezidentovi, předsedovi vlády a všem ostatním portugalským autoritám za péči, kterou věnovali úspěchu této apoštolské pouti.

Mariini poslíčci

Jako v Lourdech, tak i ve Fatimě si **Panna vybrala děti**, Františka, Hyacintu a Lucii, jako příjemce svého poselství. Ony je přijaly tak věrně, že si zasloužily, aby byly uznány nejen za věrohodné svědky zjevení, ale aby se samy staly **příkladem života podle evangelia**.

Lucie, o něco starší sestřenice, která je dosud naživu, podala výstižné portréty dvou nových blahoslavených. František byl hodné dítě, uvážlivé, meditativního ducha, zatímco Hyacinta byla živá, spíše vznětlivá, ale dosti milá a přívětivá. Rodiče je vycho-

vávali k modlitbě a Pán sám si je přitáhl těsně k sobě skrze zjevení anděla, který držel v ruce kalich a hostii a naučil je spojovat se s eucharistickou obětí na očičinění hříšců.

Nejmladší vyznavači

Tato zkušenost je připravila na další setkání s Madonou, která je vyzvala, aby se **ustavičně modlili a přinášeli oběti za obrácení hříšníků**. V těch dvou pasáčkách z Fatimy prohlásila Církev za blahoslavené dvě nejmladší děti, protože ačkoliv nebyly mučedníky, ukázaly, jak je třeba žít křesťanské ctnosti v hrdinském stupni, a to i přes útlý věk. **Dětské hrdinství, ale hrdinství opravdové**.

Jejich svatost nezávisí na zjeveních, ale na věmosti a na úsilí, s jakým odpověděly na zvláštní dar, který přijaly od Pána a nejsvětější Panny Marie. Po setkání s andělem a s krásnou Paní se modlily různě několikrát denně, obětovaly četné skutky pokání za ukončení války a za duše, které nejvíce potřebují Boží milosrdenství, a **pocitovaly živou touhu »těšit« Srdce Ježíšovo i Srdce Mariino**. Pasáčky museli navíc snášet silný útlak těch, kteří je nutili silou a hroznými vyhružkami, aby všechno popřeli a prozradili svěřená tajemství. Ale oni povzbuzovali jeden druhého v důvěře k Pánu a k »té Paní«, o které František říkal: »Je naší přítelkyní.« Pro svou věmlost Bohu dávají **zářný příklad dětem i dospělým, jak se odvzdat prostým a velkodušným způsobem přetvářejícímu působení Boží milosti**.

Dozrál čas »třetího tajemství«

Moje pout' do Fatimy byla také poděkováním Marii za to, co ráčila zjevit Církvě skrze tyto děti, a za ochranu, kterou mi poskytuje během mého pontifikátu: poděkování, které jsem jí chtěl symbolicky obnovit drahocenným darem biskupského prstenu, který mi věnoval kardinál Wyszyński několik dnů po mé volbě na Petrův stolec.

Protože se mi zdá, že dozrál čas, pokládám jsem za vhodné zveřejnit obsah tzv. třetí části tajemství.

Drahocenná svědectví krve, ale i modliteb a obětí

Jsem rád, že jsem se mohl pomodlit v kapli Zjevení, postavené na místě, kde »Paní zářící jako slunce« se vícekrát zjevila třem dětem a hovořila s nimi. Děkoval jsem za všechno, co Boží milosrdenství způsobilo ve dvacátém století díky mateřské přimluvě Panny Marie. Ve světle fatimských zjevení nabývají události tohoto historického, velmi pohnutého období zvláštní výmluvnosti. Není tedy obtížné lépe pochopit, jak velké milosrdenství prokázal Bůh Církvě a lidstvu prostřednictvím Panny Marie. Nemohu neděkovat Bohu za odvážná

svědectví tolika Kristových hlasatelů, kteří mu zůstali věni až do oběti života. Rád tedy připomínám děti a dospělé, muže a ženy, kteří podle sdělení Fatimské Panny přinášeli každodenně modlitby a oběti, především modlitbu svatého růžence a skutky pokání. Chtěl bych je všechny ještě jednou připomenout a vzdát díky Bohu.

Trvalá aktuálnost fatimského poselství

Z Fatimy se šíří do celého světa **poselství o obrácení a naději, poselství, které ve shodě s křesťanským zjevením se hluboce zapsalo do dějin. Ono, abychom navázali na právě prožité zkušenosti, zve věřící, aby se ustavičně modlili za mír ve světě a činili pokání, aby se srdce otevřela obrácení. To je autentické Kristovo evangelium předkládané naší generaci, zvláště zkoušené minulými událostmi. Výzva, kterou nám Bůh posílá prostřednictvím svaté Panny, zachovává si i dnes svou plnou aktuálnost**.

Přijímejme, bratři a sestry, světlo, které přichází z Fatimy: dejme se vést Pannou Marií. Její Neposkvrněné Srdce ať je naším útočištěm a cestou, která vede ke Kristu. Blahoslavení pasáčky necht' se přimlouvají za Církev, aby odvážně pokračovala na své pozemské pouti a s neustávající věmostí hlásala evangelium spásy všem lidem.

Bolletino Vaticano 17. 5. 2000

Mezititulky a výraznění redakce Světla

Zásvětná modlitba

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

**Sám se za ně posvěcuj, aby i oni
byli posvěceni**

Skloň se pokorně před Bohem a pros, aby ti dnešní rozmluva s Pánem pomohla pochopit, jak vznešeným a drahocenným darem je pro tebe jeho milost, že jsi mezi těmi, které si povolává mezi své.

Hle, jak vysoce si tě cení! Boží Syn o tobě rozmlouvá se svým Otcem. Jako jednoho ze svých vyvolených chce tě svému Otci nejen představit. Jedná se o něco většího: chce tě Otci úplně zasvětit. Prosí za tebe jako za člena svatého Božího společenství, aby tě zachoval ve svém jménu. Co to znamená? Počítá s tebou, že už nebudeš myslet, mluvit a jednat sám za sebe, ale všechno budeš konat v jeho jménu, že budeš s ním ve všem jedno, jako ON je jedno s Otcem. Tvůj život má být zřejmým a viditelným svědectvím a zrcadlením života, kterým žije Bůh. Ježíš v takovémto dokonalém zasvěcení žije od prvního okamžiku svého příchodu na svět: *Já jsem v Otci a Otec je ve mně. Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.*⁽¹⁾

Ale je tu ještě další důvod, proč potřebuješ Otcovu laskavou péči. Jelikož tvé smýšlení i tvůj způsob života se bude zcela rozcházet s tím, jak žije tento svět, dostaneš se také do obtíží. Proto prosí Pán Otce, aby ti dal sílu a schopnost vyrovnat se s velkým dilematem, jak žít ve světě, a nebyť ze světa, jak odmítat svět, ale nemít druhé v nenávisti, jak se varovat světa, a přitom milovat ty, kteří jsou ve světě.

Máš se naučit žít ve světě tak, aby bylo zcela jasné, že nejsi ze světa. Tvým posláním tedy není získat si přízeň světa, ale svou věmostí vydávat svědectví o Kristu, aby to usnadnilo obrácení těch, kteří jsou ze světa, ačkoliv ti svět nebude přátelsky nakloněn.

Nemysli na věčnost světa, naopak, počítej s tím, že ve světě budeš mít soužení⁽²⁾. Bude tě ohrožovat dvojným způsobem. Začíná nejprve ve snahu infikovat tě nákazou svého ducha. Chce si tě především nejruznějším způsobem podmanit, abys mu dal zapravdu a utvrdil jej v jeho sebevědomí, že nad něho není. Ale pokud se mu nepřipodobíš a za všech okolností zachováš věmost svému Pánu, tvůj život jej bude usvědčovat z bludu a ze lži, a proto pojme k tobě nenávist a bude chtít tvoji nepohodlnou a provokující odlišnost všemožně znehodnotit a odstranit ze svých očí.

Kdyby ses ovšem chtěl vyhnout tamto rozponu a začal ustupovat od své odlišnosti, zradil

bys své poslání. Svět tě sice bude přijímat s chválou, ale jen proto, že už v tobě nevidí svůj nesmířitelný protiklad a Kristovu podobu, že začínáš být jedním ze světa. Bude tě chválit, když začneš dělat ústupky, ale nikoliv pro tyto ústupky, nikoliv proto, že jimi děláš Ježíšovo království přijatelnějším, ale protože se začínáš počínat v duchu tohoto světa, zvykáš si chovat se jako on: děláš ze sebe cenzora nadřazeného Boží pravdě. Ten nevěřící zástup kolem tebe kdysi věřil jako ty, ale pak si osvojil právo ulamovat svévolně kousek po kousku, co se mu zdálo nepohodlné, až z původní víry nezbylo nic. I tento svět je ochoten mluvit o Bohu, ale to nesmí být svrchovaný Pán, nýbrž takový bůh, kterého má v hrsti. Co na to říká tvůj Pán? *Všechna sabba, kterou nezasadil můj Otec, bude vytrhána i s kořenem.*⁽³⁾ Bůh, kterého si člověk upravuje podle svého, není Bůh, ale modla. Jen v tom, *kob vyznává, že Ježíš je Syn Boží, zůstává Bůh a on zůstává v Bohu.*

Tvůj Mistr a Pán přišel, aby spasil svět, ale ani jeho láska a jeho příklad se nesetkaly s pochopením mocných. Čekali Mesiáše, který by byl ze světa, ale on nebyl ze světa. Předcházeli mu, že je jiný, ale on nijak nevyšel vstříc těm, kteří jej začali nenávidět, nýbrž dále jednal tak, jak mu uložil Otec. Ježíš nezná cestu ústupků od pravdy, odmítá otevřít se duchu světa, aby si zajistil jeho přízeň. Nepotřebuje dobrozdání veřejného mínění, nezměnil svou řeč, ani když mnoho těch, kterým se zdála tvrdá, se k němu manifestačně obrátilo zády. Jeho cílem byla plnost rabstí, že plní Otcovu vůli, že je jedno s Otcem. To bude i pro tebe opravdový a spolehlivý zdroj nejhlubší rabstí a síly i uprostřed moře nenávisti.

Připoj se pokorně k Ježíšově modlitbě jako k záruce důvěry a odvahy. Ježíš neprosí, abys byl zbaven nepřátelského světa, ale aby tě Otec uprostřed všech nástrah a nebezpečí zachoval od zlého. Co je horšího než zrada Ježíše Krista?

Tohoto velkého nebezpečí není uchráněn ani ten, kdo žije ve společenství Kristových vyvolených. Jidášova zrada není důsledek toho, že se Ježíš zmylil při volbě svého apoštola, nýbrž důsledek, že se tento nešťastník ohlížel nazpět⁽⁴⁾ a více si hleděl světa než svého Mistra a Pána.

Naustávej Ježíši děkovat, že sám sebe za tebe posvěcuje, tedy dává se zcela v oběť, abys byl posvěcen v pravdě. Co jiného ti vyprošuje, než abys i ty byl schopen dát se za oběť Pravdě. *Jak vysoko je nebe nad zemí, tak velká je jeho láska k těm, kob se ho bojí.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 14,10; ⁽²⁾ Jan 16,33; ⁽³⁾ Mt 15,13;

⁽⁴⁾ Lk 9,62; ⁽⁵⁾ resp. žalm 103.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 1,15-17.20-26

Petr se postavil před bratry – bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí – a řekl: „Bratři, muselo se splnit to, co v Písmě předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kob zatkli Ježíše. Počítal se k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: „Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí“ a „jeho úřad ať dostane jiný“. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš – příjmení měl Justus – a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přijal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patří.“ Icosovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. čtení – 1 Jan 4,11-16

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako Spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám, a uvěřili jsme v ni. Bůh je láska; kob zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

Evangelium – Jan 17,11b-19

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chráníl jsem je, a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávist, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je ochránil od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvět je pravdou: tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuj, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Jaký smysl má náš život

Nejdůležitější otázkou člověka je otázka po smyslu života. Když se člověku podaří najít tento smysl, pak je jeho život plný radosti a naplnění. Když však tento smysl nemůže najít, je nešťastný a vnitřně prázdný. Chceme si položit otázku, jak je možno tento smysl odhalit. Při tomto hledání nám pomohou myšlenky křesťanského filozofa Hanse Pfeila (1903-1996).

Dílčí smysl, hlavní smysl, poslední smysl

Naše hledání smyslu života musí začít u rozlišení různých lidských cílů. Můžeme označit tři druhy cílů:

a) **dílčí cíle**, při kterých jde o uskutečnění různých dílčích oblastí;

b) **hlavní cíl**, kterým je rozvoj lidské bytosti;

c) **konečný cíl**, ve kterém jde o konečný cíl lidského života. Tyto tři druhy cílů mají svůj jasný řád: dílčí cíle jsou podřízeny hlavnímu cíli a hlavní cíl musí sledovat cíl konečný.

Tyto tři druhy cílů nám zprostředkují také odpovídající smysl: dílčí cíle zprostředkují dílčí smysl, hlavní cíl nám zprostředkuje hlavní smysl a konečný cíl konečný smysl našeho života. I tyto tři druhy smyslu života jsou navzájem podřízeny a musí se orientovat na poslední smysl lidského života.

DÍLČÍ SMYSL

1. Různé dílčí cíle

Dílčí cíle se vztahují k různým oblastem lidského života. Patří k nim: tělesný dílčí cíl, při kterém jde o rozvoj tělesných schopností; hospodářský dílčí cíl, který nás vede k obsahování materiálních statků; sociální dílčí cíl, který se snažíme uskutečnit v rodině a ve společnosti; vědecko-technický dílčí cíl, který podporuje naše vědecké, technické a kulturní činnosti; umělecký dílčí cíl, která nás vede k hledání naplnění v umění a v hudbě. Všechny tyto dílčí cíle nám zprostředkují určitý dílčí smysl, který naplňuje náš

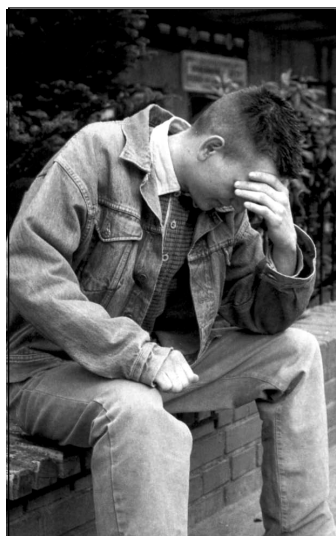
život určitou mírou štěstí a radosti.

2. Relativní význam dílčích cílů

Vzhledem k hlavnímu cíli – k plnému rozvoji naší lidské bytosti – mají všechny tyto dílčí cíle relativní význam. Sportovní výkony, materiální blahobyt, společenský vliv, vysoký stupeň znalostí a geniální umění ještě zdaleka neznamenají, že jsme dobrými lidmi. Velký sportovec může být egoistický a jednostranný; zdatný podnikatel může být lakomý a bezohledný; mocní politikové jsou často »zkorumpovaní«, velcí vědci často nemají potřebné vzdělání srdce; geniální umělci vedou často výstřední život. Dosahování dílčích cílů ještě zdaleka neznamená, že jsme dosáhli hlavního životního cíle. Dílčí cíle se často vztahují spíše k tomu, co člověk má, a méně k tomu, co člověk je.

3. Být plně člověkem i bez určitých cílů

Naopak může být člověk, který nedosahuje vyjmenovaných dílčích cílů, a přesto dosáhl hlavního lidského cíle. Tak může být někdo ochrnutlý, a přesto je velmi vzácným člověkem. Totéž platí o lidech, kteří mají málo hmotných statků, kteří nemají žádný společenský vliv, málo vědomostí a sotva tušení o umění. Ale tyto lidé mohou dosáhnout vysokého stupně lidského rozvoje. Dílčí cíle nevystihují tedy nejvládnější podstatu lidského bytí a nejsou tedy rozhodující pro plný smysl lidského života.

HLAVNÍ SMYSL

Hlavní cíl člověka spočívá v rozvoji lidské bytosti. K tomu jsou nutné určité vlastnosti a postoje v osobní, společenské a kulturní oblasti. Úsilím o tyto postoje dosahuje člověk osobního, společenského a kulturního smyslu svého lidského bytí.

1. Hlavní smysl v osobní oblasti

Hlavní osobní smysl člověka spočívá v rozvinutí různých osobních vlastností:

a) **Žít uvědoměle**: Člověk musí nejdříve usilovat o to, aby vedl uvědomělý osobní život. Musí přemýšlet o své vlastní osobě a o svém vlastním osobním životě. Tímto způsobem se stává z neuvědomělé bytosti uvědomělou osobou. Uvědomělým řízením vlastního života nežije člověk beze smyslu ze dne na den, nýbrž vědomě se snaží udělat ze svého života něco smysluplného. Začíná se ptát po hlubším smyslu života a pokouší se odhalit cíl a smysl svého života. Snaží se formovat svůj život vědomě podle tohoto hlubšího smyslu.

b) **Vnitřní svoboda**: Uvědomělým životem dosahuje člověk osobní svobody. Je nyní schopen vzít svůj život cílevědomě do rukou. Není nyní ani vnitřně, ani zevně manipulován, nýbrž staví se svobodně a kriticky

k sobě samému a ke svému okolí. Současně také tento člověk chápe, že svoboda neznamená zvlášť, nýbrž že svoboda potřebuje orientaci. Proto se snaží respektovat zákony lidské přirozenosti a dbá na hlas svého svědomí. Tímto způsobem se stává svobodné lidské jednání také jednáním spořádaným a odpovědným.

c) **Duchovní vzdělávání**: Úsilí po plném smyslu osobnosti předpokládá také úsilí o duchovní výchovu a vzdělání. Nejde při tom o odborné znalosti a učenost, nýbrž o ty poznatky, které se týkají podstaty člověka a života: Co znamená zrození a život, přátelství a láska, náhoda a povinnost, svoboda a tvořivost, normy a příkázání, duchovní život a mystika, štěstí a pokoj, utrpení a smrt? Tyto otázky vedou k metafyzickým otázkám: Odkud je člověk? Kam jde? Při tomto duchovním vzdělávání jde tedy o otázky, které se týkají člověka jakožto člověka.

d) **Vzdělávání srdce**: Hlavní smysl lidské osoby vyžaduje také vzdělávání srdce. Jde tu o onen vnitřní jemocit, který nám dovoluje vidět lidi a svět hlubším pohledem, než jak to činí rozum. Jde o onen vnitřní cit, který uschopňuje k úctě, chápání a lásce k našim bližním. Jsme schopni poznat, co druhého potěší, jsme schopni připravit mu radost nebo ho potěšit. Tímto způsobem ožívujeme známé rčení: »Dobře vidíme jen srdcem.«

e) **Formování charakteru**: Osobní plný smysl vyžaduje také důsledné cvičení určitých charakterových základních postojů. Vyžaduje ustavičné volní úsilí, abychom si osvojili určité základní postoje a vlastnosti jako je pravdivost, spravedlnost, umírněnost, statečnost, věmost, trpělivost, pokora, mírnost, sniřlivost. Tyto vlastnosti musí být cvičeny tak dlouho, až nám přejdou do těla a krve a stanou se dobrou a samozřejmou zvyklostí.

f) **Ovládnání těla:** Hlavní smysl osobnosti vyžaduje konečně také ovládnání těla. Člověk se musí žít rozumě a přiměřeně. Musí se dostatečně pohybovat a i ve vyšším věku podávat určitý tělesný výkon. K ovládnání těla patří také ovládnání pohlavního pudu. Touto péčí a sebe-ovládáním zůstává tělo zdravé, výkonné a je zdrojem síly a radosti.

2. Hlavní sociální smysl

Aby byl člověk plně člověkem, musí rozvíjet i své společenské vlastnosti a dát je do služeb společnosti.

a) **Úcta a bliženská láska:** Člověk se musí nejdříve naučit vidět v druhých lidech své bližní, stýkat se s nimi s úctou a dbrosrdbčností. Musí být připraven respektovat jedinečnost a odlišnost druhého. Je také povolán k tomu, podporovat druhé lidi v jejich rozvoji. Jeho bliženská láska musí být připravena k oběti; jeho láska musí být také milosrdná, a když utrpí nespravedlnost, musí být ochotná druhým odpustit. Tato láska musí být všeobecná a neomezuje se pouze na přátele: musí potkávat i nepřátele se spravedlností a mírumilovností.

b) **Odpovědnost za společnost:** Člověk musí usilovat o blaho společnosti a odpovědně a solidárně usilovat spolu s druhými o společné blaho. Musí být připraven převzít určité úlohy ve společnosti a poskytovat i služby bez nároku na odměnu. Při plnění těchto úkolů musí osvědčovat čestnost, nezištnost a spravedlnost. Konečně musí být ochoten i motně přispívat pro společné dobro.

3. Hlavní kulturní smysl

K hlavnímu smyslu života patří i oblast přírody a kultury:

a) **Správný vztah k přírodě:** Člověk je ve svém rozvoji plně závislý na přírodě. Příroda poskytuje člověku různá životní dobra jako světlo, vzduch, vodu a výživu. Příro-

da potěšuje svou rozmanitou krásou země i moře, hor a jezer, květin a zvířat, slunce a hvězd. Rozvoj člověka skrze přírodu však předpokládá také správný vztah člověka k životnímu prostředí. Člověk musí mít smysl pro zázraky a krásu přírody a musí být připraven dbát jejích zákonů. Může využívat přírodu jen přiměřeně a varovat se vykořisťování a ničení přírody. Nesmí plýtvat surovinami ani usilovat o neohraničený růst; nesmí znečišťovat vodu, vzduch a půdu a musí chránit rostliny a zvířena. Nesmí také používat riskantní zdroje energie. Jen když člověk

zachází s přírodou rozumě, může v ní najít svůj vlastní rozvoj.

b) **Kultura:** Člověk potřebuje ke svému rozvoji také kulturní a civilizaci. Při civilizaci jde o struktury, které odkrývají svět; v kultuře jsou formy, které zušlechťují život. Každý člověk je zavázán k tomu, aby přinesl svůj vklad pro výstavbu civilizace a kultury. Musí použít svých zvláštních darů, aby podpořil rozvoj civilizace

a kultury ve svém prostředí. Přitom si však musí být vědom, že jeho vklad civilizaci a kultuře slouží člověku a podporuje a rozvíjí lidskou bytost.

Uskutečňování osobního, sociálního a kulturního smyslu je náročný a smysluplný úkol. Úsilí o dobré osobní vlastnosti, služba společnosti a tvorba kultury dává našemu životu hluboký smysl.

POSLEDNÍ SMYSL

Člověk se však nespokojuje s plným smyslem a rozvojem svého lidství. Ptá se sám od sebe po svém posledním smyslu. Ptá se na svůj poslední cíl a na svůj

b) **Bůh jako Stvořitel kosmu:** Můžeme dále konstatovat, že tento kosmos nevznikl sám od sebe, nýbrž poukazuje na vyšší moc. Kosmos svědčí o Stvořiteli, který jej stvořil a vybavil určitými zákony. Za kosmem stojí osobní Duch, který kosmos, přírodu a člověka vymyslel a chtěl. Za vesmírem stojí milující Otec, který dal člověku bytí, postavil jej na životní dráhu a v příběhu dějin jej stále znovu a znovu oslovuje. Osobní a milující Bůh se stále hlásí ve svědomí jednotlivců i v dějinách národů.

c) **Bůh jako poslední smysl:** Bůh je původcem veškerého řádu a tedy nejvyšší mírou člověka. Bůh je tedy měřítkem pravého rozvoje člověka a měřítkem smyslu lidského života.

Tímto způsobem může člověk jako stvořená bytost prožívat svůj poslední smysl v jednotě se svým Stvořitelem. Omezený člověk může svůj poslední smysl nalézt jen v neomezeném Bohu. Relativní člověk tedy touží po absolutním Bohu, protože jen v Bohu může nalézt své absolutní uskutečnění a naplnění. Jen Bůh je schopen naplnit poslední touhu člověka. Právem tedy píše sv. Augustin: *»Ty jsi nás stvořil pro sebe, Bože, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.«*

d) **Poslední smysl života:** Poslední smysl člověka spočívá tedy v tom, že člověk jednou dosáhne Boha. Lidský život je tedy přípravou a uschopněním vzhledem k spojení s Bohem.

Bůh sám je duchovní a svatá bytost a jednota s ním předpokládá, že člověk usiluje, aby se, pokud možno, stal duchovním, milujícím a svatou bytostí, aby mohl žít navěky v jednotě a společenství s Bohem.

e) **Parahající a posvěčující Boží milost:** Člověk svými vlastními silami není nikdy schopen stát se duchovním, dokonalou, milujícím a svatou bytostí. Na cestě za svým posledním cílem potřebuje Boží milost. Bůh

mu musí dát sílu, aby usiloval o dokonalost, musí mu odpouštět hříchy a viny, které mu brání, aby dosáhl svého naplnění. Bez Boží síly a vykoupení nemá člověk vůbec možnost dosáhnout svého posledního cíle, totiž jednoty s Bohem.

f) **Individuální život po smrti:** Jednota s Bohem předpokládá, že existuje další život po smrti. Kdyby byl člověk definitivně zničen tělesnou smrtí, pak by otázka po posledním smyslu neměla žádný význam. Jedině tehdy, když existuje život po smrti, má člověk možnost dosáhnout svého konečného cíle. Kdyby se člověk po smrti rozplynul jako kapka v božském oceánu, byla by každá lidská zkušenost, která je vždy vázána na individuální subjekt, předem vyloučena.

g) **Člověk je u Boha, ale není Bůh:** Jednota člověka s Bohem vede k dokonalému naplnění člověka. Jednota s Bohem však neznamená, že se člověk sám stane božskou bytostí. Člověk zůstane i po sjednocení s Bohem stvořenou bytostí. Poslední cíl člověka nespočívá tedy v tom, že by se sám stal Bohem, nýbrž v tom, že jako tvor žije v jednotě a společenství s absolutním Bohem.

Závěr

Když shrneme na závěr naše úvahy o smyslu, můžeme rekapitulovat: jsou tři druhy smyslu: dílčí, hlavní a konečný. Vše je podřízeno konečnému cíli člověka.

Konečný smysl vyplývá z jednoty tvora s jeho Stvořitelem, ze společenství člověka s Bohem. Tato jednota s absolutně duchovním, milujícím a svatým Bohem předpokládá, že se člověk vynasnaží, aby se stal duchovní, milující a svatou bytostí. Protože toho vlastní silou není schopen, potřebuje k tomu pomáhající a posvěčující milost Boží. Dosažení posledního cíle však vyžaduje, aby život nekončil smrtí. Jednota člověka s Bohem vede k naplnění smyslu lidské existence.

Podle -lebe- přeložil -lš-

František a Hyacinta mezi všemi svatými

»V perspektivě blahorečení Františka a Hyacinty chtěl bych načrtnout duchovní profil obou dětí, které pro nás představují shmutí poselství Nejsvětější Panny, ale i své vlastní poselství. František a Hyacinta byli a jsou svědky a i pro budoucnost zůstávají znamením napřirozeného: tím, co viděli a slyšeli, a tím, co byli a co jsou. Proto se Církev rozhodla je blahorečit. Proč a k čemu? Od nepaněti staví Apoštolský stolec k následování, uctívání a vzývání některé křesťany, kteří se vyznamenali svou bliženskou láskou a jinými ctnostmi podle evangelia.« (Konstituce Divinus Perfectionis Magister z 25. 1. 1983)

Byly tu jmenovány tři důvody:

Následování: Blahoslavení a svatí jsou představováni jako vzory k následování. František a Hyacinta jsou nositeli poselství, které vychází z jejich života, slouží jako vzor pro děti, mládež i pro dospělé.

Uctívání: Blahoslavení mohou být ve své vlasti uctíváni, zobrazováni sochami a obrazy na oltářích a mohou se konat obřady, které uctívají jejich památku. Pro svaté platí totéž na půdě celé Církve.

Vzývání: Církev nám dosvědčuje, že tyto vizionářské děti mohou být prostředníky milostí pro ty, kdo je vzývají.

Blahorečení Františka a Hyacinty potvrzuje a posiluje autenticitu fatimských událostí, počínaje prvním zjevením anděla až do dnešních dnů. Představuje malé pasáčky jako prostředníky milostí a požehnaní pro ty, kteří ještě putují po této zemi, nebo se očisťují v očištcích. Pasáčky zasluhují úctu, jsou prostředníky a mohou být následováni. Co se nám tím dnes říká? Žili v Portugalsku v době zániku první republiky. Jak mohou být přesto vzorem k následování z tohoto zorného úhlu? Před zjevením žily tyto děti zcela normálním životem a byly začleněny do své vesničky Aljustrel, přejímaly a dále předávaly křesťanskou spiritualitu, kterou dodržely v rodině tak, jak se tehdy prožívala ve famím společenství. Je samozřejmé, že katecheze a „misie“ v době jejich dětství ovlivnily spiritualitu těchto nejmladších dětí velké rodiny. Zjevením na Loco da Cabeço, v Ameiru a v Cova da Iria

a Valinhos byly Františkovi a jeho sestřičce vysvětleny a vzrostla tím jejich víra a náboženské poznání.

Ve „Vysleších“ a ve „Vzpomínkách“ nacházíme mnoho příkladů, které tuto změnu dokumentují. František, který zaplatil dva haléře, aby osvobodil ptáčka, a pomohl jedné paní znovu shromáždit její stádo, začal se pilně modlit andělovu modlitbu a celý růženec, navštěvoval často Nejsvětější svátost... Rostl vzorně v darech Ducha svatého, počínaje darem moudrosti a síly až k darům zbožnosti a Boží bázně. Když byl již velmi nemocný, sdělil důvěrně: »Trpím, abych potěšil našeho Spasitele.« Nic víc! Na druhé straně Hyacinta, která tak ráda zpívala a tančila, tváří v tvář hrozbě rozpáleného oleje osvědčila, že trpí »za hříšníky a za Svatého otce«. Nic víc! Můžeme shrnout, že jak František, tak Hyacinta před zjevením podávali svědectví o církevní správnosti a normálním stavu rodiny a křesťanských kořenů ve vesnici. Františkova spiritualita se po zjeveních vyznačovala láskou k Bohu, zatímco u Hyacinty byla zvláštností silná láska k hříšníkům.

František a Hyacinta byli sice sourozenci a přátelé, ale byli velice rozdílní. František byl samotářsky přemýšlivý a nehledal svůj prospěch, zatímco Hyacinta byla spíše družná a chtivá mnoha věcí. Hoch se spíše stahoval do sebe, abymohl hrát na svou píšťalu a modlit se, děvče naopak rádo tančilo, třeba v náručí trestance... Sourozenci se na zjeveních účastnili rozdílně. Jejich starší bratr Jan, který se zúčastnil zjevení 19. srpna 1917 ve Valinhos, vypravuje

ještě dnes s určitou dávkou humoru a velkou moudrostí: »Lucie viděla, slyšela a mluvila; Hyacinta viděla a slyšela, ale nemluvila; František jenom viděl, ale neslyšel ani nemluvil; já jsem ani neviděl, ani neslyšel, ani nemluvil.«

Nestalo se něco podobného Šavlovi a jeho průvodcům u bran Damašku?

Křesťanská věrnost byla ve spiritualitě pasáček patrná silně a obecně jak před zjevením, tak po nich. Po neočekávaných událostech, které je postavily před nové požadavky, došlo ještě k tomu, o čem hovořila biskupská synoda v roce 1987: »Všichni křesťané musejí na sebe vzít utrpení a protivenství a spojit se s Kristovým křížem, protože teprve to dává správný směr křesťanskému životu.« Ve skutečnosti se pasáček František a Hyacinta s láskou spojili s Kristovým křížem. Prožívali statečně mučednictví nepochopení, nemoci a smrti. Obě děti by i v dnešní pokoncilní a postmoderní době osvědčovaly stejnou lásku, která byla jejich hlavní pohnutkou. Hodnoty zůstávají totiž věčné i tehdy, když se změně rámcové podmínky doby a místa nebo subjektivní podmínky výrazu a věku jednotlivců – jako u onoho dítěte, které řeklo otci: »Miluji tě jako cestu, protože cesta nikdy nekončí.«

Modlím se k Františkovi, těšiteli, aby se za nás u Ježíše přimlouval, a k Hyacintě, velké přítelkyni hříšníků, aby nám pomohla dosáhnout více síly k obrácení, spravedlnosti a pokoji.

Serafim, biskup fatimský

Poklad víry, naděje a lásky

Pastýřský list českých a moravských biskupů k Jubilejnímu roku 2000

Draží bratři a sestry, prožíváme Velké jubileum křesťanství, dva tisíce let od narození našeho Pána Ježíše Krista. Takové výročí je výzvou k pohledu zpět i do budoucnosti, ke zpytování svědomí i projevům vděčnosti, k pohledu na potřeby a úkoly, které jsou před námi, i k novým rozhodnutím. Především však k novému přijetí Božího daru Ježíše Krista, kterého Otec poslal právě před dvěma tisíci lety, aby vyhlásil léto milosti, odpuštění a smíření, aby dal lidstvu novou naději.

Svatý otec Jan Pavel II. po celou dobu svého pontifikátu vede Církev k obnově, vyzývá k pokání, smíření a uzdravení starých ran a historické paměti i k oživení víry podle evangelia, která dává naději pro další tisíciletí. K čemu vyzývá, to také sám koná. Na četných apoštolských cestách je nejen hlasatelem, ale i tvůrcem pokoje a dárcem naděje. Zpytuje svědomí za celé poslední tisíciletí a má odvahu vidět vedle předčasných světců, z nichž mnohé sám svatořečil, také řady křesťanů evangelium nevěrných, za něž se omlouvá a sám za ně dělá pokání. Jeho pokání není kritikou Církve, ale projevem lásky k Církvi svaté, kterou poskvívají hříchy jejích členů, jež potřebují obrácení a pokání.

Na začátku postní doby vyznával hříchy těch, kteří Boha neposlouchají, těch, kteří v některých dobách dějin připustili metody nesnášenlivosti, neřídili se Ježíšovým přikázáním lásky a poskvívali tvář Církve, těch, kteří neodpovídali Ježíšovu přání, aby všichni byli jedno, ale vytvářeli napětí a rozdělení, navzájem se odsuzovali a bojovali proti sobě, těch, kteří nebyli tolerantní k Židům, porušovali práva kmenů a národů, pohrdali jejich kulturami a náboženskými tradicemi, těch, kteří neuznávali stejnou

důstojnost všech Božích dětí, kteří některé lidi vyhošťovali a připouštěli diskriminaci jiné rasy či rodu nebo přistěhovalců, těch, kteří zneužili své moci a utlačovali chudé, zneužívali mladistvé, zabíjeli nenarozené.

I my se chceme připojit ke Svatému otci kajícím přiznáním a přijetím pokání. Cítíme však, že musíme vyznávat i konkrétní viny křesťanů našeho národa, který je dnes považován za nejbezbožnější v Evropě, a přece byl kdysi téměř celý katolický. Byla to vina našich katolických bratří a sester, kteří byli nesvorní a dovedli mezi sebou válčit a zabíjet se pro majetky a moc, někdy k tomu dokonce i zneužívali náboženství v takzvaných náboženských válkách; kteří za násilných režimů nebyli stateční, zrazovali a udávali; kteří neuměli být svědky víry a předávat vínu dalším generacím; kteří byli svorní jen v situaci ohrožení, ale jindy uhádání, sobectví a neochotní spojit se pro společné dobro.

Někteří nesli spoluvinu na utrpení Židů a Romů či na vyhánění Němců.

Někteří z nás nesou vinu na tom, že dnes mnohé rodiny odmítají děti a náš národ vymírá, že mnoho dětí strádá v rozbitých rodinách, že mnozí mladí lidé nemají cíl svého života, nezakládají zdravé rodiny, protože sami šťastné rodiny nepoznali, propadají drogám, alkoholu a sexu, žijí prázdný život bez naděje, že příroda trpí bezchledností člověka, který se chová jako nezodpovědný vládce, že politický život má tak nízkou kulturu a ekonomika se nedaří pro slabou morálku...

Je třeba, abychom se nejen ke svému podílu na těchto vinách přiznali a omluvili především Bohu, ale abychom udělali i jasné rozhodnutí, které ovlivní lepší budoucnost.

Naštěstí vidíme v našich dějinách i mnoho světlých osobností světců a skvělých hrdinů, moudrých učitelů i vládců, hrdinů slavných i bezejmenných, milujících a obětavých otců i matek.

Naštěstí jsou mezi námi lidé, kteří žijí podle svého svědomí, kteří se snaží stavět na první místo ve svém životě nejvyšší dobro – Boha, kteří bohatě rozdávají okolnímu světu z krásy svého srdce naplněného Bohem, kteří budují krásné rodiny i za cenu dětí rozšiřujících jejich srdce, lidé, kteří nezištně slouží veřejnosti, pracují pro chudé, budují charitní díla, poctivě pochikají či spravují majetky, zajišťují jiným práci, kteří jsou tvůrci pokoje a hrdiny stavějícími mravní hodnoty výš než zisky, lidé poctivě žijící z víry, a proto jsou i znameními naděje.

Bratři a sestry, blíží se slavnost svatých Cyrila a Metoděje, kteří přinesli našim předkům evangelium naděje a na něm postavili kulturu i mravnost a právo našeho národa. Český kníže Bořivoj s kněžnou Ludmilou, prarodiče svatého Václava, přijali křest od sv. Metoděje. Proto chceme v tomto

roce Velkého jubilea na moravském Velehradě 5. července donovit své vyznání víry a rozhodnutí pro Boha. Každý z nás, kdo poctivě otevře své srdce Boží lásce a postaví Boha na první místo svých přání, tužeb a rozhodování, kdo bude mít odvahu žít ve světě podle Ježíšových zásad a dělit se s druhými o poklad víry a naděje, osobně přispěje k šťastnějšímu životu našeho národa v třetím tisíciletí.

Připojte se k nám tímto rozhodnutím ať už osobně na Velehradě, nebo při bohoslužbách ve vašich chrámech.

Zvláště zveme ty, kteří se vzdálili od křesťanské praxe a nechodí pravidelně do kostela, či dlouho nebyli u svátosti smíření, nebo žijí v manželství bez Církevního sňatku, i když byl možný, nebo se v mládí nedostali ke svátosti biřmování a dnes se jim zdá pozdě – využijte tohoto roku, dnes je čas spásy, nyní je milostivé léto Hospodinovo.

Děkujeme Vám za ochotu k velkorysosti a za odvahu víry, z níž pramení nová naděje. Provázejte toto dílo obnovy svými modlitbami. Také my zůstáváme ve spojení modlitby s Vámi a všem ze srdce žehnáme.

Vaši biskupové
Čech a Moravy

KRÁTKÉ ZPRÁVY

- ◆ Sjednocená metodistická církev požádala katolickou církev o odpuštění všech křivd, které jí způsobila. Na generální konferenci metodistických církví v Clevelandu bylo 12. května vydáno prohlášení, podle kterého metodistická církev přijímá prosbu Jana Pavla II. o odpuštění křivd, kterých se dopustili katolíci na jiných křesťanech. Metodisté jsou si také vědomi svých vin, říká se v prohlášení.
- ◆ 80 % Italů, kteří ve svém daňovém prohlášení mohou věnovat »osm promile« na charitativní činnost církví nebo státu, věnuje tyto prostředky katolické církvi. Biskup Antonio Nicottra, který má na starosti právní a finanční problémy italského episkopátu, hovoří o stabilizované tendenci.
- ◆ Protože nadchází v Itálii doba daňového přiznání, církev rozvinula patřičnou propagaci včetně asi minutového šotu v televizi, který připravila největší reklamní agentura. V tiskové kampani bylo využito fotografií Francesca Zizolih, který je vítězem World Press Foto 1997.

V duchu Fatimy

13. května 2000, když papež Jan Pavel II. prohlašoval fatimské pasáčky za blahoslavené, účastnil se této slavnosti také P. Werenfried van Straaten, holandský premonstrát známý pod jménem »Špekpater«. Před více než 50 lety založil své dílo *Kirche in Not – Ostpriesterhilfe* (Církev v nouzi – pomoc kněžím na Východě). Jeho hluboká mariánská úcta je známá. Svě dílo založil v duchu Fatimy.

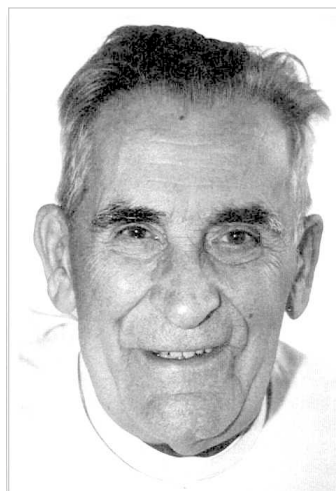
Je tomu již více než 50 let, co Holanďan Werenfried van Straaten založil dílo, které mělo pomoci po 2. světové válce 14 milionům vyhnanců a přispět ke smíření s německými sousedy. Dnes je jeho dílo činné ve 144 zemích, kde je Církev pronásledovaná nebo se jí jiným způsobem zabraňuje v plnění jejího poslání. Dílo shromažďuje z dobrovolných darů každoročně 70 mil. \$. Svě kořeny má ovšem ve Fatimě.

O Fatimě se P. Werenfried dověděl v roce 1942 v souvislosti s 1. zasvěcením světa Neposkvěšenému Srdci Panny Marie, které vykonal Pius XII. Poselství Panny Marie Fatimské se

stalo vedoucím motivem života a činnosti P. Werenfrieda. Byl přesvědčen o pravosti tohoto poselství, jehož uskutečnění je současně velkou příležitostí, kterou je třeba ihned využít, aby se zachránil Boží lid.

Když přispěl po válce k pokrytí základních tělesných i duchovních potřeb německých vyhnanců, kteří byli bez přístřeší, zahájil tento premonstrát svou pomocnou akci pro pronásledované církve za »železnou oponou«. V r. 1957 napsal: »Fatima se bezprostředně týká obrácení Ruska.« Tato myšlenka vedla zakladatele díla *Kirche in Not* k velké intenzitě a rozhodnosti v boji za mír a nábožen-

P. Werenfried v r. 1947 – pomoc německým vyhnancům

P. Werenfried van Straaten

skou svobodu v komunistických zemích, kde byli křesťané často brutálně pronásledováni, kostely zavírány a bořeny a mnoho duchovních bylo zatčeno i povražděno. *Kirche in Not* se snažilo modlitbami a jinými akcemi přispět k obrácení Ruska v duchu Fatimy.

Dílo bliženské lásky

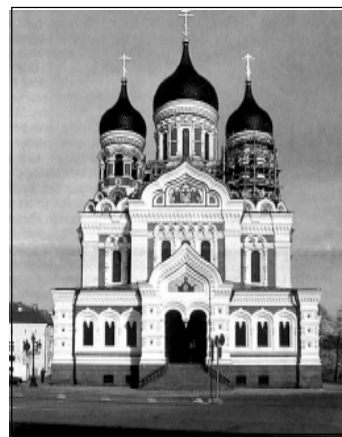
»Dílo bliženské lásky«, jak je zakladatel nazývá, vytvořilo velké modlitební společenství z Východu i Západu, pro které byla Fatima společným jmenovatelem. Aby to zdůraznil a vyprosil si pomoc Matky Boží pro své dílo a záležitosti, zasvětil je P. Werenfried v roce 1967 nebeské Královně z Fatimy. Později o tom řekl: »Ve Fatimě nás Panna Maria varovala, že budeme zničeny celé národy, jestliže se neobrátní: Nevíme, které národy jsou tímto zánikem ohroženy, ale víme, že Maria může rozdrtit hlavu Hada. Proto jsme celé naše dílo zasvětili Panně Marii Fatimské, která nám ukázala cestu vedoucí přes vítězství nad komunismem k osvobození pronásledovaných církví. Nehovořila o přízpusobení, ale o obrácení, pokání a modlitbě růžence. Neodmítněte její poselství!«

Čtyřicáté jubileum díla v roce 1987 bylo pro P. Werenfrieda příležitostí k obnovenému zasvěcení díla Matce Boží. Jen dva roky poté se začalo sovět-

ské impérium rozpadat. Církev přestála dlouhou noc pronásledování za cenu velkých osobních i materiálních ztrát. Konečně se dospělo k situaci, že bylo možno kněžím a věřícím pomáhat bez zábran, které představovala »železná opona«. Na tento okamžik se dílo připravovalo celá desetiletí.

Zachránit víru v Rusku

Nejdůležitější záležitostí P. Werenfrieda je nyní záchrana víry v Rusku. Neúnavný ctitel a šířitel fatimského poselství získal pomocí jedinečného televizního mostu možnost hovořit z Fatimy o poselství Matky

Katedrála v Tallinu, Alexander Něvský

Boží z roku 1917. 13. října 1991 mohlo na 40 milionů ruských diváků sledovat toto vysílání. Za účasti arcibiskupa Kondrusiewiczze a 900 000 poutníků, kteří se shromáždili ve Fatimě ve výroční den slunečního zázraku, obrátil se P. Werenfried k ruskému národu: »Vy jste děti Panny Marie, nejlepší Matky, která své děti nikdy neopouští. Proto ona, kterou věřící vašeho národa uctívají jako Matku Boží Kamskou a patronku Ruska, obrátila svůj mateřský pohled na vaši vlast, když začala v roce 1917 svůj boj proti Leninově revoluci. Tato revoluce byla ve své nejhlubší podstatě totálním povstáním proti Bohu a byla tedy dílem satanovým.« Hovořil o tom, že Maria ukázala cestu k záchraně v obrácení Ruska

Růžencové tažení – u patriarchy Alexise II.

i Západu modlitbou růžence a pokáním.

Bratrský pozdrav z Fatimy následovaly bezprostředně činy. Již za dva týdny posílá Kirche in Not do Ruska knížečky o růženci, které doprovází 200 000 růženců. Zájem překonal všechno očekávání. Až dosud bylo odesláno více než 1,4 mil. exemplářů v devíti řečech.

Dnešní význam Fatimy pro své dílo popsal P. Werenfried 13. října 1995 takto: »Fatimské poselství Matky Boží bylo pro naše dílo od samého začátku směrodatné. V minulosti nám pomáhalo ustavičně obžalovávat nevyčísitelnou zlobu komunismu a být samaritány pro jeho oběti. Nyní nás inspiruje, abychom se účastnili nové evangelizace Ruska a zasazovali se o smíření s ruskou pravoslavnou církví. Inspiruje nás také, abychom více než jindy usilovali o obrácení Západu, které musí předcházet obrácení Ruska.« (Tamtéž)

Růženc na Rudém náměstí

Fatimské poselství, za které se P. Werenfried zasazuje více než padesát let, tvoří podstatnou část »Duchovních směrnic pro vedoucí, spolupracovníky a dobrodince« díla Kirche in Not, které byly vypracovány v roce 1987, a buď pro toto dílo směrodatné i v budoucnosti.

Marek Zurowski

Kéž slepý egoismus nepřevládne nad voláním bolesti mnoha lidí

Jan Pavel II. v promluvě k požehnání Urbi et Orbi 23. dubna 2000

Mors et vita duello conflixere mirab...

Dux vitae mortuus regnat vivus. Smrt a život se utkaly v podivuhodném souboji, Pán života zemřel, a nyní živý triumfuje. (Velik. sekvence)

Dnes se Církev znovu v úžasu zastavuje u prázdného hrobu. Jako Maria Magdaléna a další ženy přišly, aby pomazaly tělo Ukřižovaného vonnými mastmi, jako apoštolové Petr a Jan přiběhli na zprávu žen, sklání se Církev nad hrobem, do kterého byl Pán položen po ukřižování.

Před měsícem jako poutníku ve Svaté zemi se mi dostalo milosti, abych poklekl u kamenné tabule, která označuje místo, kde byl Ježíš pohřben. Dnes, v neděli Zmrtvýchvstání, si osvojují nebeské poselství: *Vstal z mrtvých, není tu!* (Mk 16, 6).

Ano, život a smrt se utkaly a život provždy zvítězil. Všechno se znovu orientuje na život, na život věčný!

Victimae paschali laudes immolent christiani...

Velikonoční oběti choame dnes diválu zapěti.

Beránek vykoupil stádo, Nevinný smířil nás hříšné s Otcem.

Slova velikonoční sekvence vyjadřují obdivuhodné tajemství, které se o Velikonočních naplňuje v Kristu. Umočňují sílu, která se uvolňuje jeho zmrtvýchvstáním. Zbranění lásky porazil Bůh hřích a smrt. Věčný Syn, který se zřekl sám sebe a stal se poslušným až k smrti na kříži (srov. Flp 2, 7-8), vyvrátil z kořene zlo a otevřel kajícím srdcím zpáteční cestu k Otci. On je Branou života, která o Velikonočních triumfuje nad branami pekla. On je Branou spásy otevřenou pro všechny, Branou Božího milosrdenství,

kteřá vřhá nové světlo na lidský život. Zmrtvýchvstalý Kristus ukazuje na cesty naděje, po kterých můžeme jít vstříc spravedlivějšímu a solidárnějšímu světu, kde slepý egoismus několika málo lidí nepřevládá nad křikem bolesti mnoha lidí, protože přivádějí celé národy do podněrek ponižující bíd. Poselství života, které zaznívá z úst anděla

v blízkosti odvaleného hrdobého kamene, kéž prorazí tvrdostí srdcí, přinese překonání neospravedlnitelných bariér a přivede k plodnému setkání národy a kultury.

Obraz nového člověka, který vyzahuje z Kristovy tváře, kéž přiměje všechny, aby uznali nedotknutelnou hodnotu lidského života, kéž vyvolá přiměřené odpovědi na stále více pocítovanou tužbu po spravedlnosti a rovných podmínkách v různých prostředích společenského života; kéž přiměje jednotlivce i státy k plnému respektování podstatných a autentických lidských práv, zakořeněných v samé přirozenosti lidské bytosti.

Pán Ježíš, náš Pokoj (Ef 2, 14), Slovo, které se vtělilo právě před dvěma tisíci lety, který svým zmrtvýchvstáním přemohl zlo a hřích, kéž dopřeje lidstvu třetího tisíciletí spravedlivý a trvalý mír, kéž přivede k dobrému výsledku dialogy, které pochikají lidé dobré vůle, kteří přes všechnu složitost a obtíže usilují o to, aby učinili konec znepokojujícím konfliktům v Africe, ozbrojeným stře-

tům v některých zemích Latinské Ameriky, přetrvávajícímu napětí, které sužuje Střední východ, široká území Asie a některé oblasti v Evropě. Kéž pomůže národům, aby překonaly dávnou i novou rivalitu, potlačily pocity rasismu a xenofobie. Kéž celá země, zaplavená září zmrtvýchvstání, se může radovat, že »světlo věčného Krále přemohlo temnoty světa« (zpěv velikonoční vigilie).

Ano, Kristus vstal jako vítěz a nabídl člověku, který po Adamovi zdědil smrt a hřích, nové dědictví života a slávy.

Ubi est, mors, stimulus tuus?

Kde je, smrti, tvůj osten?

(1 Kor 15, 55) volá apoštol Pavel, dotčený světlem zmrtvýchvstalého Krista cestou do Damasku. Jeho výkřik se ozývá staletými jako zvěst života pro celou lidskou civilizaci. I my, lidé dvacátého prvního století, jsme vyzváni, abychom si uvědomili toto Kristovo vítězství nad smrtí, které zjevil jeruzalémským ženám a apoštolům, když přišli ve strachu ke hrobu. Zkušenost těchto očitých svědků se skrze Církev dostala až k nám. Je vyjádřena významným způsobem v pochodu poutníků, kteří v tomto roce Velkého jubilea procházejí Svatou branou a vracejí se s větší odvahou, aby budovali cesty smíření s Bohem a s bratry.

V srdci tohoto roku milosti kéž se ozývá stále silněji zvěst Kristových učedníků, zvěst univerzální, přes všechna rozdělení, v horoucí touze po plné jednotě: *Scimus Christum surexisse a mortuis vere.* Ano, víme, že Kristus vstal vpravdě z mrtvých. Vítězný Králi, přines nám svou spásu.

Tu nobis victor rex misere. Amen.

L' Osservatore Romano
25./26. dubna 2000

Ideje řídí svět

Iaizner, druhý generál jezuitů, řekl o Ignáci z Loyoly: »Velcí duchové nemají mnoho idejí, zato však velké a plodné.«

Když položíme knížečku exercicií sv. Ignáce vedle Lutherových spisů (70 svazků ve formátu lexikonu), vypadá jako nic. A přece, kdo hledá jasná rozlišení, tzn. důslednost v myšlení, mluvení a konání, najde v Ignáci pravého mistra. Ignác je jasný myslitel a jeho myšlení směřuje cílevědomě k správnému jednání. Výstižně to vyjadřuje v jediné větě: **»Naše sklony (přání a pudy) musí být podřízeny rozumu, náš rozum však musí být podřízen Bohu.«**

Proč začíná všechno dobré jasným myšlením a cílevědomým konáním? **Bez správného užívání rozumu není možno rozlišit víru od pověry. Pravá víra stojí na dvou sloupech: na shodě souhlasu, ke které člověk sám dospěje (Job 1,9), a na zázracích, které vykonal Kristus jako důkaz božské moci. Zázraky zprostředkují jistotu vědění. »Abyste věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hřídy...« (Mt 9,6).**

Jen silou božské autority může Ježíš Kristus říct: **»Kdo slyší má slova a zachovává je, je jako moudrý muž, který svůj dům postavil na skále... Kdo tato moje slova slyší, ale nezachovává je, je jako nerozumný muž, který svůj dům staví na písku...«**

Kdo tedy jedná podle jeho slova, nemá žádný rozumný důvod k tomu, aby měl strach. Tato jasná slova předchází varování, abychom se střežili lehkovosti a zplošťování víry, abychom v den soudu nebyli zavrženi jako »pachatelé zlak«.

Naskytá se tedy otázka: Rozumíme Ježíšovým slovům a evangelium správně, nebo ne? **Stavitel Církve zjednal v této záležitosti jasno: Založil jen jednu, svatou, katolickou a apoštolskou církev, a to na jednoznačně jedné Skále: na**

Petrovi. A Petr má dodnes 264 historicky doložené nástupce.

Dříve než Kristus za bílého dne před zraky apoštolů vystoupil na nebesa, uložil apoštolům, aby učili všechny národy zachovávat všechno, co ON přikázal. Přislíbil jim však také svou přítomnost až do konce světa. Tato přítomnost je dvojí: neoblátné vedení důkazů (Mt 10,18 až 20) a moc uzdravovat nemocné.

Nikdy Bůh nevyjádřil tak jasnými znameními lidstvu, co mu slouží ke spáse, jako ve Fatimě. Fatima je Boží odpověď na palčivé otázky 20. století.

Ve fatimských poselstvích musíme vidět především plnost světla. Maria se zjevuje v zářícím světle. Její tvář září jako slunce, její šaty jsou bílé jako sníh. – My všichni sníme po něčem zářícím: **po zářícím světle, zářícím štěstí, zářící kráse.**

Je to jenom iluze, nebo skutečnost? A jak ji nazýváme? Nazýváme ji **nebe**. Slovo **nebe** se v Novém zákoně vyskytuje 272krát. Člověk je stvořen, aby se stal zářící bytostí, která má podíl na Božím štěstí. Kristus slibuje: **Spravedliví budou zářit jako slunce v království svého Otce.**

Fatimské poselství je jednoduché a jasné, ukazuje, k čemu je člověk stvořen. **Pedagogiku Fatimy je možno shrnout do těchto slov: Maria nám ukazuje cíl, chce nám zprostředkovat vědomí cíle, jmenuje prostředky, které k tomu cíli vedou, a slibuje, že dosáhneme cíle, jestliže budeme dělat to, co nám říká. Protože toto vědomí cíle u mnoha lidí chybí, jeví se jim náboženství jako něco nudného.**

»Věčné statky jsou tak neporovnatelně více hodny úsilí než věci pomíjivé, že již sama nádech na ně dělá člověka šťastnějším než všechno obyčejné úsilí

o štěstí.« (Pascal) Proto je také správně chápáný a prožívaný celibát, to znamená panenství *pro nebeské království*, tak velký a krásný. Všechno pozemské štěstí je štěstí bez záruky. Panenství a panictví z lásky k Bohu zaručuje naopak bez oklik neporušitelné, zářící a nenahraditelné věčné štěstí. Proto Ježíš říká: **»Kdo může pochopit, at' pochopí«** (Mt 19,12).

Bohužel člověk může svým štěstím pohrdat, proto Maria mluví také o pochybení cíle. Abychom pochopili závažnost této záležitosti, rozjímáme o této pravdě víry ve světle Kristova pokušení. Zde jsou ve třech větách vyjádřeny ideje, které ovládají svět, a třemi větami se jim lapidárně odporuje. Velcí duchové dokážou říct málo slovy velké věci. Genialita je schopnost k soustředění. Život v rozptýlení nás činí neschopnými splnit velké úkoly. Ale také mnoho látky je duchu na překážku. Kvantita rení kvalita.

1. Materialistické pokušení

Je tu člověk se svým hladem, se svou žízni po životě, se svou touhou po štěstí. Člověk je stvořen pro absolutní štěstí, pro to, co nazýváme nebem nebo Bohem. Proto člověk nemůže přestat hledat štěstí. Otázkou však je, zda se pokouší poznat Boží plán a žít podle něho: to nazýváme vírou. Nebo jedná podle vlastního uvážení, podle krátkozrakých myšlenek a plánů, podle plánů falešných proroků či podle nálady a rozkoše. Rusko, tzn. komunismus, je pouze brutální formou velkého pokusu o sebeuskutečnění bez Boha, s cílem vybudovat nebe na zemi. **Materialismus vidí smysl života v konzumu, práci a rozkoši ze života.**

2. Zbožný podfuk

Đábel, řecky *diabolos* – ten, který věci navzájem zaměňuje, – není hloupý. Ví, že ne všechny lidi nacytá na televizi

a touhu po rozkoši, tedy na holý materialismus. S naprostou samozřejmostí si umí posloužit Božím slovem, které dovedně překrucuje. Říká lichotivými slovy: **Andělé tě ponosou na rukou. Bůh tě tak miluje, že se ti nemůže nic stát. Jsi nesen a chráněn Boží láskou. Stačí, když budeš věřit a důvěřovat, a už teď se ti dokořán otevrou brány ráje. Čisté štěstí, harmonie a láska a nic jiného. Tedy jinými slovy opět »ráj na zemi«.** **To je Lutherovo teologické heslo, Lutherova jistota spásy.** Ať už takový obraz náboženství vypadá jakkoliv lákavě, Kristus jej jednoznačně odmítá. Nikoliv. Tak daleko ještě nejsme. Ještě stále jsme na zemi, vystaveni pokušením, bojům a sporům, křížům a úzkostem, námaze a práci. Ještě stále musíme **bdít a modlit se.** Na velké otázky života se nedá odpovědět hesly: **»Chceme radostné poselství, ne hrozná poselství.«** Nemá žádný smysl mluvit jen o milostivém Bohu. Pravou antitezi prožila jedna dobytka z Hamburku, která v noci při bombardování stála na nádraží a křičela: **»Kde je ten milostivý Bůh, o kterém mluví pastoři? Všechno je to podfuk!«** Ve skutečnosti je tomu tak, že jsme »anputovali pravdu« (J. Ratzinger).

Pravda je komplementární, to znamená, že vyplývá jen ze souvislosti a souhrnného pohledu. Podle tohoto pravidla je možno identifikovat téměř vše, co v posledních desetiletích není v Církvi v pořádku.

Příklad: Kdo chce mluvit o dobrém pastýři, musí mluvit také o vlku, vlku v rouše beráncím. Když se to vynechá, obraz není pravdivý a smysluplný. Ovce nebudou vědět, že je to životně důležité, znát hlas dobrého pastýře a důsledně jít za ním. Protože všude je plno zmatků. Hovoří se o odvážných rozhodnutích svědčí. **Ale jak může člověk se žádostivostí**

v srdci, se zmatky v hlavě, se špatnými příklady před očima nalézt správné rozhodnutí svědomí, když neuznává žádnou autoritu, jen sebe sama? Autonomní morálka: Která je správná? Hitlerova? Stalinova? Tyranů? Demokratů? Liberálů?

Počátek moudrosti je bázeň Boží. Když člověku odejmeme bázeň Boží, začne říkat: Žádný hřích není. Nakonec se nezastaví před žádným zločinem. Parlamenty dělají odpovídající zákony. Kněží budou říkat: Můžeš jít ke svatému přijímání, i když žiješ v konkubinátu! Ale Ježíšova odpověď je jednoznačná: **Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.**

Nyní rozumíme modlitbě fatimských pasáčeků: *Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchráň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště pro-*

síme za ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují. Kdo tuto pravdu vylučuje, falšuje Boží slovo. Co se dnes šíří jako mor, je idea chlácholivého všeusmíření.

To je typické pro hinduismus. Tolik převtělení, až se podaří spása. Jenže neexistuje žádné smířování protikladů. Neexistuje žádné všeobjímající usmíření. Neexistuje žádné prázdné peklo. **Na konci života je soud, milosrdný pro milosrdné a strašný pro násilníky, svůdce, tvrdá srdce a zbabělce** (Mt 7, 21-27; 13, 36-43; 25, 31-46; Zj 21, 8).

3. Dábelský hřích

Skutečně dobří a skutečně zlí se nespokojují s polovičatostí a s polopravdami. **Bůh i ďábel si žádají klanění.** Zdá se, jako by ďábel byl dbrotivější a vel-

kodušnější než dobrý Bůh. On neříká: »Musíš, nesmíš.« Nikoliv. On říká: »Jsi svobodný člověk, můžeš všechno, nikdo ti nemá co předepisovat. Nemusíš si dělat starosti se svým svědomím.« Ďábel může všechno dovolit, slibuje totální svobodu a bezstarostný život v lesku a bohatství. Ale dát může jen to, co mu náleží: jedhada, podvodnou, ničivou a vražednou »svobodu«. On je **vrah a lhář od počátku** (Jan 8, 44). **A skutečně se mu podařilo přemluvit národy k tomu, aby uskutečňovaly ráj vražedným násilím: dělnický ráj, tisíciletou říši liberální sexuální svobody.**

Všechno bylo stvořeno pro ty, kdo se klanějí Bohu. Modloslužbou se stvoření znesvěcuje a ničí. Ti, kteří se klanějí Bohu, je vykupují a posvěčují. Na závěr prvního zjevení padly všechny tři

děti na kolena a modlily se: **»Nejsvětější Trojice, klaním se ti, můj Bože, já tě miluji.« Jen praví křesťané se klanějí troj-jedinému Bohu, žádné jiné náboženství.** Milovat Boha z celého srdce, to je největší přikázání. Klanění se Bohu je intenzivním uskutečňováním tohoto přikázání. Čím lépe to člověk chápe a uskutečňuje, tím je šťastnější. I uprostřed utrpení!

Benedikt Deplazes

Etienne du Pèrac: Rytina Svatého města se sedmi bazilikami a poutníky Jubilejního roku 1575. Rytina sloužila pro poutníky jako plánek Věčného města (Sv. Petr, Sv. Jan v Lateránu, P. Maria Větší, Sv. Pavel za hradbami, Sv. Vavřinec za hradbami, Sv. Kříž Jeruzalémský, Sv. Šebestián) ▼

Prorocké posláni a pochybnosti Círky

První svatořečení Jubilejního roku, kterého se dostalo Faustíně Kowalské, a záhy nato blahorečení fatimských pasácků obrací naši pozornost opětovně k často kontroverzní otázce charismatu prorocství v současné Církvi.

Pak Hospodin vztáhl ruku a dotkl se mých úst a řekl mi: »Hle, vložil jsem ti do úst svá slova« (Jer 1, 9). »Lidský synu, ustanovuji tě strážcem izraelského domu. Uslyšíš-li z mých úst slovo, vyřídíš jim mé varování« (Ez 3, 17).

Prorok mluví Božím jménem

Je to Bůh, kdo povolává; kdo vzdělává; on je to, kdo dává poselství; on je to, kdo určuje posláni proroka a činí ho zcela závislým na sobě. Tyto podmínky jsou specifické a zcela nezbytné pro jeho posláni a pro úspěšné uskutečnění tohoto posláni. *Neboť on (Duch pravdy) nebude mluvit sám od sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít* (Jan 16, 13).

Ale to ještě není všechno; prorok nese velkou odpovědnost: musí zůstat věrný přijatému slovu, ať jej to stojí, co stojí, protože nese odpovědnost za duše: *Když řeknu o svévolníkově: »Zemřeš!«, a ty bys promluvil a nevaroval svévolníka před svévolnou cestou, abys ho přivedl k životu, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. Jestliže budeš svévolníka varovat, ... ty jsi svou duši vysvobodil* (Ez 3, 18-21).

Protože hlásá slovo, které obdržel od Boha, jsou jeho slova světlo (1k 11, 33) a jeho ústa jsou jako dvojsečný meč (Žid 4, 12 až 13): *Učinil z mých úst ostrý meč, ukryl mě ob stínu své ruky. Ušlal ze mne výborný šíp a skryl mě ve svém tisku* (Iz 49, 2).

Ve věrnosti svému posláni prorok podporuje a posiluje Boží lid: *Máme něco spolehlivějšího, totiž výroky proroků, a děláte dobře, když na ně obáte jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozbrěske den a jitřenka vám nevezde v sráči* (2 Petr 1, 19).

Prorok přináší načeji! A když pohne srdcem, které jej slyší,

potvrzují se Ježíšova slova: *»Moje ovce slyší můj hlas.«* Duch dosvědčuje našemu duchu, že Bůh k nám mluví. Všichni ti, kteří přišli do styku s tím nebo oním současným prorokem, mohou to dosvědčit.

Prorok, který varuje

Jedna z charakteristik prorockého posláni spočívá v tom, že prorok je poslán, aby intervenoval v situaci chrození a oboje. Není to právě případ současné doby, kdy se víra stále více zatemňuje, kdy narůstá zmatek a rozmáhají se rozepře?

Bůh tedy posílá naši generaci svoje varování skrze proroky – ale kdo je bere vážně?

Když dnes nebe promlouvá, nestaráme se o to. A přece Církev potřebuje proroky. Nežije snad kvůli svým hříchům v temnotě? Nesvědčí o tom odpady, bezpráví, hanebnosti, vzpoury v jejím nitru? A stáčí se rozptyluje.

Bůh, který je bohatý na milosrdenství, nikdy nepřestává posílat své služebníky-proroky ke svým nevěrným sluhům, kteří svou neposlušností obrazejí úrodnou zemi v poušť.

I když naši předkové byli také obojní, nebyly jejich pochybnosti tak markantní jako v této generaci, která popírá, že Bůh mluví ke svým vyvoleným, aby jim sdělil své poselství, a stavějí evangelium, tradici a svátosti do protikladu k prorockému slovu. Je to generace, která se řídí spíše Descartem než evangeliem a která především pochybuje.

Velmi často nahrazuje tato pochybnost rozhodnutí. Z jedné strany je toto pochybování ne-

mocí inteligence. Toto pochybování, které pro Descarta bylo tak důležité a stalo se základem našich učebnic, stalo se přímo duchem této generace, ke které patří i nemálo pastýřů Kristovy Círky. Z *»věřím v Boha«* se stalo *»myslím, že Bůh existuje«* (a co si o tom myslíš ty?). Z *»toto je mé tělo«* se stalo *»obdivuji se, že Ježíš je v hostii přítomn«* (a co ty na to říkáš?). Už to není vyznání, vyznání víry. Je to snad jen dialog? Objektivita víry se stala závislá na veřejném mínění. A tento nedostatek zápalu ve víře přinesl dodivuhodné výsledky. Nevidíme snad, jak se kněží a řeholníci žení a vdávají, ženatí rozvádějí, mladí lidé žijí *»na divok«*, kostely jsou stále prázdnější a noční lokály a diskotéky plněnější, ubývá duchovních povolání a přibývá potratů, zločiny se banalizují a sekty se nerušeně šíří?

Na druhé straně je pochybování duchovní nemoc. Budme božlí: Vstupní branou hříchu je a zůstává: *»Hřích a pád člověka mají svůj původ ve lži Pokušitele, který navedl k pochybnostem o Božím slově, jeho dobrotě a jeho věrnosti.«* (KKC 215) V protikladu k tomu tu stojí Maria, *»nová Eva, která nedopřává víru starému Hadu, nýbrž jí věnuje, nijakou pochybností neporušenou, Božím poslu«* (LG 63). A Maria je předobraz naší víry! Večer o Velikonocích pochybovali i apoštolové, když viděli zmrtvýchvstalého Ježíše, i když ho měli živého a oslaveného přímo před očima (Lk 24, 38). Ovšem důvodem pro to byl šok, jaký vyvolala jeho smrt, a velikost, jakou představuje ten-

to nepředstavitelný dar pro lidskou inteligenci – především inteligenci dosud neosvěcenou vylitím Ducha svatého o Letnicích. *»Plevel«* Odpůrce je systematická a přetrvávající pochybnost, která je ze své podstaty zlá. Takový odboj zraňuje Pánovo Srdce velmi hluboko, především když přichází od přátel, protože zavádí právě ty, kteří by měli stát v první linii, na protichůdnou cestu vedoucí pryč od účasti na tajemství vykoupení: směrem k neposlušnosti.

Současné jsou proroci, které Bůh posílá, aby nás napomínali, zesměšňovali a umlčovali. Pastorační šíření prorockého posláni, což je nejvladnější úkolem Círky, se kvůli kritickému postoji prakticky neuskutečňuje, nanejvýš se tak děje jen tu a tam, a to ještě s různými škrty. Na oči se klade veliký závoj. Výjimku tvoří jen některá místa jako St. Nikolás v Argentině nebo Betánie ve Venezuele, která jsou vážně přijímána místními biskupy a přinášejí také nesmírné plody, což je důkazem, že prorocké posláni Kristovo je jak nezbytné, tak spásné pro dnešní svět. To je však také současně soud nad těmi, kteří svou odpovědnost neberou vážně.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo krvácí v hloubi Círky. Ježíš chce ve své smrtelné úzkosti varovat: posílá proroky. Církev tyto proroky potřebuje. Kvůli odpadu a hříchům se nachází v temotách. A kvůli hříchům je stáčí rozháněno. Člověk jde za přitažlivou silou aněla temoty a zapomíná, kdo je jeho skutečným pramenem. To všechno jsou znamení, která naznačují, že je ještě třeba čekat na Pánův příchod (2 Sol 2). *Napřed totiž musí nastat odpad a objevit se člověk skrz naskrz hříšný, propadlý záhubě, protivník, který se povyšuje nad vše, co nese Boží jméno. Posadí se dokonce v Božím chrámě a bude se prohlašovat za Boha* (2 Sol 2, 3-4). Proto povolává Pán proroky

a pověřuje je, aby připravovali jeho návrat.

Bůh vdechuje svého Ducha od národa k národu. Když k nám posílá své služebníky-proroky, i když jste tvrdší, dělá to proto, aby vám připomněl, že je náš Otec, aby nás uchránil od zlého, aby naše skutky byly dobré. Duch svatý bourá naše hanebné modlářské teorie. Posílá nám své posly a ti nám připomínají jeho příkázání, abychom si znovu uvědomili, že máme být svatí, jako ON je svatý, abychom byli hodni setkat se s Ježíšem v den jeho návratu.

Není to příjemné, když nás někdo kárá. Když už pro dítě je to smutné a vede to někdy až k slzám, čím spíše pak pro dospělého člověka? A jak je to teprve nepříjemné tomu, kdo je nositelem odpovědnosti! A co když tuto odpovědnost má dokonce v Církvi? Když tě Pán vychovává, můj synu, neboj se na lehkou váhu, ani neklesej na mysl, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna. V té kázni vytrvejte. Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Vždyť kterého syna otec nekárá? Všechny děti procházejí kázní. Kdybyste tedy byli bez ní, byli byste cizí děti, nikoliv synové. ... Pokud taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, ale bolestná, ale potom nese těm, kdo jí prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost (Žid 12, 5-8.11). Jen si vzpomeňme na varování (a dobové tajemství), které svěřila Panna Maria v La Salettě, především pokud jde o kněze a řeholníky. Ve Francii nechtěl nikdo toto varování přijmout. Přišly první Mariiny slzy, po kterých následuje velká řada dalšího ustavičného pláče. To je naléhavým úkolem proroků, aby plnili tuto bolestnou, ale spásnou práci ve vsi pokoře.

Je to zřejmé: podobnost o hostech pozvaných na svatbu (Lk 14, 1-10) se obrací především k naší generaci; Bůh posí-

lá své služebníky-proroky, ale ti nedostávají žádnou pozitivní odpověď, nýbrž vytáčky. Jejich přátelé, zástupci křesťanů a i někteří kněží se už nemodlí, nečtou Písmo svaté, odklánějí se od Eucharistie, od svátosti Božího odpuštění, od díla Ducha, a tak jsme svědky, jak v dobových hnutích zve Pán na svou hostinu žebráky, slepé, chromé a tupce konstatuje: »Nikdo z pozvaných nebyl hoden jíst moji večeři.« Pokusme se pochopit, proč nejsou proroci přijímáni, proč se s nimi jedná jako s lidmi se zatemněnou myslí, jako s podvodníky a »ilumináty...«

Místo proroků v mystickém Těle Kristově

I když prorok je zcela a výlučně závislý na Bohu, je jako každý pokřtěný úděm Kristova Těla. Svatý Pavel nám ukazuje oblast, jakou zaujímá prorok mezi ostatními dary: Bůh ustanovil, aby byli v Církvi jedni apoštoly, druzí proroky, třetí učitelé (1 Kor 12, 28). Spolu s apoštoly vytvářejí základ Církve: Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem je Ježíš Kristus (Ef 2, 20). I dnes mají proroci stejnou úlohu, i když jsou špatně přijímáni: chránit vínu v její celistvosti, když ideologie a satanský dým hrozí rozdělením pastýřů i věřících. V katolické církvi se nepopírá role apoštolů ani jejich nástupců, zatímco role proroka, který hovoří přímo v Božím jménu, tedy nikoliv z pověření apoštolů, se zdá být zapomenuta, nebo dokonce popřena. Přesto nám Písmo říká zcela jasně, že Církve stojí »na apoštolech a prorocích«. Ti tvoří tandem ve službách evangelia. Dřívějším pokolením to nebylo známo, ale nyní je to Duchem zjeveno jeho svatým apoštolům a prorokům (Ef 3, 5). Stejně tak i dnes jsou to oni, kdo přijímají od Ducha svatého odhalení tajemství, která se týkají naší epochy: očistě-

ní a přípravy na Kristův příchod...

Proroci vystupují v krizových obdobích a především připomínají podmínky Smlouvy. Jejich úkolem je propůjčit aktualitu Božím slovu a proctvím, která se uskutečňují v naší epoše. Duch, který je nazýván »Duchem proctví«, oznámí budoucí věci. »Bůh skrze proroky vychovává svůj lid v naději na spásu, v očekávání nové a věčné smlouvy určené všem lidem. Proroci hlásají radikální vykopení Božího lidu, očistění od všech nevěmostí, spásu, jež zahrne všechny národy.« (KKC 64) Přesně totéž nám Bůh oznamuje i dnes: aktuálním očistováním, zaslíbením nových letnic pro novou evangelizaci, hlásáním slavného návratu doby s novým nebem a novou zemí, novým Jeruzalémem, při čemž jeho nepřátelé budou zničeni a Satan spoután. To je nová situace, kterou si ani neumíme představit.

Protože existují vážná nebezpečí bludů, klamů a odchylek, musí být prorok podřízen úsudku apoštolů: Nezhášejte Ducha! Nepohrdejte prorockými řečmi! Všechno zkoumejte a dobrého se přidržte (1 Sol 5, 19-21). Oni musejí zkoumat, zda přijaté slovo je ve shodě s evangeliem, zda se jedná o touž vínu a tytéž mravy a zda tato slova přinášejí ovoce: především doráčení.

Co ještě schází na plnosti Kristova utrpení

Ježíš předpovídá svým učedníkům zkoušky, které na ně čekají: »Jestli svět vás nenávidí, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co mu patří. Že však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí... Služebník není víc než jeho pán. Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás. Když zachovali moje slovo, budou zachovávat i vaše. Ale to všechno vám způsobí kvůli mému jménu, proto-

Nad svobodou stojí láska. Láska se neřídí náladou – a také ne náladou druhého. Dělá, co je pro druhého obdr. Řídí se bytím druhého.

Jan Pavel II. při generální audienci 10. 8. 1983

že neznají toho, který mě poslal« (Jan 15, 18-21).

Melanie z La Saletty byla pronásledována: proti její vůli ji odvlekli do vyhnanství v Anglii, prohlásili ji za blázna a nepočali jí svatě přijímání... Jiní prožívají dnes podobné věci. Pravý prorok neumí kříž. Jestliže přijaté slovo předává věm dále, stává se znamením rozdělení a odporu. Třpět pronásledování patří k jeho povolání. Musí udělat zkušenost své vlastní bídy a projít očistným ohněm. Patří to k jeho úloze, nést kříž za ty, kteří jej na něho vložili (i když si mysleli, že tím hájí Boží zájmy), a obětovaným utrpením zachránit jejich duše.

Nebudme proto překvapeni a nestěžujme si, když slyšíme o údělu, který je potkáva. Prorok a ti, kteří jej přijímají, mají poslání přinášet smírné oběti za ty, kteří setrvávají na úrovni »psychických lidí« a staví se proti Bohu. Prorok se vynoří právě tam, kde převládla nevěrnost. Reakce pyšných srdcí je nevyhnutelná. Ale sláva příslibená prorokům je úměrná všemu tonuto nepřátelství: Stoná sobně. Ježíš nás vyzývá, abychom vstoupili do jeho šlépějí a byli podle jeho příkladu tiší, pokorní a trpěliví, patřili na Mariino Srbe pod křížem a s hlubokým soucitem se modlili za ty, kteří, často aniž to vědí, zhašejí Ducha, který tak mocně působí v prorockých.

Duch i nevěsta volají: »Přijď!« Kdo to slyší, at' také zvolá: »Přijď!« A kdo žízni, at' přijde: kdo touží po živé vodě, at' si ji nabere zadarmo (Zj 22, 17). Amen.

Rafael-Marie Vincente

Z Maria Heute 5/2000
přeložil -lš-

Sestra Emmanuela píše...

Drahé „Děti Medžugorje“, Kristus vstal z mrtvých, aleluja!

Chromé vlny milosrdenství a odpuštění se na nás rozlily o těchto Velikonocích Velkého jubilea. Někteří kněží zpovídali od rána do večera a vyjadřují svůj údiv nad tím, že viděli tolik osob, které se vracely k Bohu po 20, 30, nebo dokonce 50 letech strávených daleko od Něho. Početná jsou i svědectví usmířených rodin. Jsou to „perly velké ceny“, roztroušené po všech medžugorských penzionech. Není se co divit, že Zlý by nejraději vymazal Medžugorje z mapy! Většina poutníků sem přichází ne proto, že četla články, ale proto, že ten či onen z jejich blízkých změníl po návratu z Medžugorje život. Je potěšující vidět, že věřící rozumí jednoduchému klíči, který nám Ježíš dal k posouzení stranu: „Po jeho ovoci“.

Kéž bychom vždycky mohli být v souladu s touto jednoduchostí evangelia!

* * *

Pavla, jedna blízká spolupracovnice, se podělila o krásné svědectví, které tak dobře odpovídá poslednímu poselství Gospý: „...Staráte se příliš o hmotné věci, a málo o ty duchovní.“ (Duben 2000)

Pavla je advokátkou, má tři děti, ale otec opustil dům. Cituji ji: „Před několika lety jsem na tom byla finančně dobře a několik přátel si ode mne vypůjčilo peníze. Jeden z nich mi to po troškách vrátil, ale od ostatních jsem nedostala vůbec nic. Musím připustit, že jsem je nepronásledovala. Tyto dva poslední roky se má situace změnila a stala se obtížnější. Tak jsem jednoho po druhém navštívila, abych je požádala o navrácení; ale odpovídali mi, že na to nemají peníze. Mezitím jsem si všimla, že v různých obdobích roku jezdili na dovolenou, což mi svíralo srdce, protože já jsem svým dětem prázdniny poskytnout nemohla.“

Pak přišlo Velké jubileum, a já byla zasažena naléhavým poselstvím o odpuštění a prominutí dluhů, zejména v exhortacích Svatého otce.

Nedávno jsem se radila se svým duchovním otcem a ptala jsem se ho, zda se to týká i mne a mých dlužníků. Odpověděl mi, že je to pobídka, kterou nám Bůh vytyčuje, ale že to není povinnost. Doporučil mi pozorně to uvážit a poznat, zda si mohu dovolit ty dluhy promítnout. Měla jsem také zvážit, do jaké míry by tím případně mohly trpět mé děti.

Po zralé úvaze a skutečném vnitřním boji jsem se setkala se dvěma z mých dlužníků

a řekla jim, že jejich dluh je prominut. Zbývá mi setkat se ještě se dvěma dalšími. Ale stalo se něco neuvěřitelného: Téměř okamžitě začaly přicházet peníze! Lidé přicházeli kvůli dluhům, na které jsem dávno zapoměla, a vyrovnávali se se mnou...! Nemám slov, abych vyjádřila, jak obdivuhodný je Pán!“

* * *

Mnoho lidí má strach při pomýšlení na smrt, ať už vlastní či blízkých. Budeme-li méně lpět na hmotných věcech, jistě budeme schopni s radostí uvažovat o věčném životě. Nikdy nezapomenu slova, která Marija sdělila, že v nebi každý z vyvolených ví přesně, co druhí pro něho učinili a jak jejich modlitby a došti přispěly k růstu jeho stupně slávy a mnohdy i způsobily, že není zatracen. V nebi každý z nás bude mít věčnou vděčnost a zvláštní pouto lásky ke každé z těch osob, a i ony budou přesně vědět, co my jsme pro ně udělali. Tato realita je obdivuhodná a tolik povzbudivá – zejména tehdy, když na zemi ještě nevidíme plody svých došt a modliteb za ty, které milujeme. Gospa nám zde dává naději, která může vyléčit naši sklíčenost! Ona nám pomáhá investovat do pravých hodnot a tak s radostí přemýšlet o věčném životě.

* * *

Vzpomeňme, že v r. 1998 vizionáři odjeli do Itálie (Cano), kde je skupina lékařů a vědců podrobila fyziologicko-psychologickým testům. Vedoucí skupiny dr. Giorgio Gagliardi právě uveřejnil velmi zajímavou knihu o těchto testech. Kniha zatím existuje jen italsky: „Veggenti di Medžugorje: Ricerca Psicofisiologica, 1998“, dr. Giorgio Gagliardi. Vydal: Reich Verlag, Maximilliansstr. 8, PF. 8, A – 6010 Innsbruck, Rakousko. Fax: 43 512 586 463.

Než bude tato kniha přeložena do jiných jazyků, předkládáme shmutí nejvýznamnějších závěrů:

a) ...Na počátku měli vizionáři rozhodující a neobvyklou zkušenost, po níž pokračovalo jejich chování během modifikovaného stavu vědomí, který vykazují v tento den, typu „extatického s viděním“, třeba s méně intenzivními charakteristickými znaky...

b) Takové zkušenosti vyvolávají až doposud modifikace některých měřitelných biologických parametrů.

c) Jejich chování během modifikovaného stavu vědomí v mezích skutečně st-

POLNÁ. Sobota 24. 6. v 15.30 hod. – svěcení opraveného kostela svatého Barbory sídelním biskupem Dominikem Dukou. Po mši sv. setkání pana biskupa s farníky, občerstvení a divadlo v nastudování mladých na děkanské zahradě. V případě nepříznivého počasí v Lidovém domě.

STARÁ VODA

Kostel sv. Anny bude v r. 2000 otevřen v termínech 29.–30. 7. (sv. Anna – pouť, výstava z historie, bohoslužby – v sobotu v 10.00 a 13.00 hod., v neděli v 15.00 hod.), 9. 9. (bohoslužba z Mor. Berouna v 15.00 hod.) a 23.–24. 9. (obnova Staré Vody – skauti – úprava okolí, soutěže, světelný průvod; od pátku večera do nedělního poledne; vlastní náradí a stravování, nocování ve stanech nebo v kostele; vítána je skautská i neskauská veřejnost se zájmem o obnovu poutního místa).

V poutní kapli sv. Antonína Paduánského na hoře Světině u Krakovce

(okres Prostějov) se v neděli 11. června koná tradiční pouť. V 10.00 hod. vyjde z Krakovce průvod na horu Světinu. V 10.30 hod. začne v kapli poutní mše svatá. Odpoledne ve 14.30 hod. jsou v kapli hodinky k svatému Antonínovi a svátostné požehnání.

die nevykazuje charakteristické rysy, které převládají v hypnóze, ale znaky modifikovaného stavu vědomí extatického typu (s viděním) zjevení.

d) Hypotéza vědomé lži a podvodu ne našla psychologickou a neurofyziologickou podporu.

Jsme opravdu vědci těm vědcům, kteří s metodickou aplikací uskutečnili tyto zkoušky, neboť díky jejich závěrům je dnes vrženo větší světlo na realitu medžugorských zjevení. Například tato lékařská zpráva jasně vyvrací tvrzení, podle nichž vizionáři jsou lháři, nebo že zjevení jsou subtilním výrobkem určitých osob z vesnice. Víme, že teze lži vidoucích je základem používaným většinou těmi, kdo popírají autenticitu těchto zjevení. Dobrý herec může jistě dělat posuňky, lhát a klatat své lidi; ale jak šest mladých venkovanů by mohlo vyrobit z ničeho takové encefalogramy nebo výsledky jiných zkoušek, zaznamenané během zjevení speciálními přístroji?

Drahá Gospo, s jakou radostí s Tebou zpíváme: Kristus vstal, On je náš Život!

Sestra Emmanuela
Medžugorje 1. 5. 2000

Dopis nemocným - červen 2000

Drazí nemocní!

Měsíc červen nám nabízí v tomto Jubilejním roce opět hodně příležitostí k zamyšlení a prohloubení naší víry. Hned 1. června je slavnost Nanebevstoupení Páně, 11. června slavnost Sslání Ducha sv. a 22. června slavnost Těla a Krve Páně. Právě proto se ve dnech 18.-25. června koná v Římě světový eucharistický kongres na téma Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa, chléb našeho života. Svätý otec ve svém apoštolském listě Tertio millennio adveniente o něm říká: „Kristus je jedinou cestou k Otci. Aby se jasněji osvětlila jeho živá a spásná přítomnost v církvi a ve světě, bude v Římě při příležitosti Velkého jubilea uspořádán Mezinárodní eucharistický kongres. Rok 2000 bude hluboce eucharistickým rokem: ve svátosti eucharistie se Spasitel, který přijal tělo v lůně Panny Marie před dvaceti stoletími, stále dává lidstvu jako zdroj božského života.“ (TMA 55)

Moji milí, je i pro nás tento Jubilejní rok hluboce eucharistickým? Je pro nás eucharistie opravdu vždy novým setkáním s Pánem Ježíšem při jeho poslední večeři? Vnímáme v ní tu nepochopitelnou lásku Boha k člověku? Jako on nám - tak i my si máme vzájemně sloužit, navzájem se milovat, protože právě podle vzájemné lásky v nás mají poznávat jeho učedníky. - Kdo bude jíst mé tělo a pít mou krev, bude žít mým životem, jako já žiji životem Otcovým. Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali, jako jsem já miloval vás. - Jestliže se zamyslíme opravdově nad Ježíšovou láskou, uvidíme, že překonává všechny překážky, že je totálním odevzdáním se těm, které miluje. Je to vyzdvižení lásky na nejvyšší stupeň všech hodnot a vysoko nad každou bolest i smrt.

V takovém světle není možné se zmýlit. Proto mohl sv. Augustin vyslovit své známé: „Miluj - a dělej, co chceš.“ Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

MŮŽETE NÁM POMOCI?

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6-Dejvicích naléhavě prosí o laskavou finanční pomoc při rekonstrukci a nutných opravách kaple sv. Václava a konventu. Zvláště potřebujeme opravit několik místností pro starší a nemocné sestry, které se ve svém aktivním věku věnovaly katechezi a ošetřování nemocných. Prosíme případné dárcy, kteří by nám mohli pomoci, aby své finanční dary laskavě zasílali na č.ú.ú. 19-8473380257/0100 u Komerční banky v Praze 6, nebo aby zatelefonovali, abychom jim mohly zaslat složenku. Prosíme též o zaslání vaší adresy, abychom vám mohly poděkovat. Darovanou částku rády potvrdíme. Modlíme se za vás a za vaše rodiny, aby vám Pán Bůh odplatil a zěhnal.

Sestry Apoštolátu sv. Františka,
Proboštská 3, Praha 6, tel. 02/312 32 17

Ozvučování kostelů a přednáškových sálů • zvýšená odolnost proti akustické zpětné vazbě • automatická regulace mikrofonů • bezdrátové mikrofony ruční i klopové • ploché mikrofony na obětní stůl • mikrofony na „husím krku“ • sluchátka pro nedoslýchavé • dlouholeté zkušenosti, kvalita a spolehlivost • ceny již od 19 000 Kč • nabídky a poradenství zdarma. • Oficiální zastoupení firmy **Ozvučovací technika**: Rostislav Rychlík, Za Humny 1830, 688 01 Uherický Brod, tel./fax: 0633/63 70 18, e-mail: R.Rychlik@wo.cz, <http://ot-rychlik.web.worldonline.cz>

Liturgická čtení

Neděle 4. 6. - 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 1,15-17,20-26
Ž 103 (102), 1-2.11-12.19-20ab Odp.: 19a
2. čt.: 1 Jan 4,11-16
Ev.: Jan 17,11b-19

Pondělí 5. 6. - památka sv. Bonifáce

1. čt.: Sk 19,1-8
Ž 68 (67), 2-3.4-5ac.6-7ab Odp.: 33a
Ev.: Jan 16,29-33

Úterý 6. 6. - nez. pam. sv. Norberta

1. čt.: Sk 20,17-27
Ž 68 (67), 10-11.20-21 Odp.: 33a
Ev.: Jan 17,1-11a

Středa 7. 6. - ferie

1. čt.: Sk 20,28-38
Ž 68 (67), 29-30.33-35a.35b-36c Odp.: 33a
Ev.: Jan 17,11b-19

Čtvrtek 8. 6. - ferie

1. čt.: Sk 22,30; 23,6-11
Ž 16 (15), 1-2a+5.7-8.9-10.11 Odp.: 1
Ev.: Jan 17,20-26

Pátek 9. 6. - nez. pam. sv. Efréma

1. čt.: Sk 25,13b-21
Ž 103 (102), 1-2.11-12.19-20ab Odp.: 19a
Ev.: Jan 21,15-19

Sobota 10. 6. - ferie

1. čt.: Sk 28,16-20.30-31
Ž 11 (10), 4.5+7 Odp.: srov. 7b
Ev.: Jan 21,20-25

večer: vigílie slavnosti Sslání Ducha svätého

1. čt.: Gn 11,1-9 nebo Ex 19,3-8a.16-20b
nebo Ez 37,1-14 nebo Jl 3,1-5
Ž 104 (103), 1-2a.24+35c.27-28.29bc-30 Odp.: srov. 30
2. čt.: Řím 8,22-27
Ev.: Jan 7,37-39

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	4.6.	5.6.	6.6.	7.6.	8.6.	9.6.	10.6.
Antifona	642	1708	642	642	642	642	642
Žalm	783	786	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	642	1708	642	642	642	642	642
Antifony	654	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	1710	661	664	667	670	673
Antifona k Zach. kantiku	655	1711	661	664	667	670	674
Prosby	655	1711	661	664	667	671	674
Záv. modlitba	655	1387	1388	665	668	1388	674

Modlitba během dne:

Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	662	665	668	671	674
Záv. modlitba	655	659	662	665	668	671	674

Nešporý:

SO

Hymnus	641	641	1714	641	641	641	641
Antifony	652	656	1056	1072	1087	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	652	656	1717	663	666	669	672
Ant. ke kant. P. M.	653	657	1718	663	666	669	673
Prosby	653	657	1718	663	666	669	673
Záv. modlitba	655	655	1387	1388	665	668	1388
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MCM s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

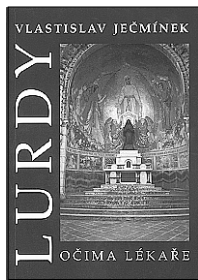
Maticice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

MUDr. Vlastislav Ječmínek: LURDY OČIMA LÉKAŘE

Lurdy – dnes druhé nejnavštěvovanější místo na světě s pěti miliony poutníků ročně – dosud nebyly předstíženy co do počtu zázračných nebo lékařsky nevysvětlitelných uzdravení. Právě těchto 66 případů, které až dosud kanonická komise s biskupem v čele uznala za zázračné, je představeno čtenáři v exaktní podobě: nemocný, průběh nemoci, diagnóza ošetřujícího lékaře, událost uzdravení, stav v následujícím období.

Dále je zde podán ucelený obraz omilostněné Bernadety Soubirous – sv. Marie Bernardy, které bylo dopřáno dívat se do očí Panny Marie; jsou uvedeny názory historiků, lékařů i dvou čestných kněží. Autor reflektuje pochvalně Werflovu „Píseň o Bernadetě“ a kriticky Zolův román zesměšňující Lurdy; pozitivně komentuje názor známého mariologa P. Laurentina na objektivní fakt zjevení Panny Marie v oslaveném těle. Knihu uzavírá doporučení českým poutníkům: Jeďte na více dní do Lurd, kde se nebesa dotýkají země!

Brož., A5, 168 stran, 98 Kč

NOVINKA

Tomáš Špidlík: ZNÁŠ DUCHA SVATÉHO?

Všichni nemohou mít mimořádné dary, ale každý křesťan je povolán uskutečnit dokonalou lásku. Ta je nejbezpečnějším znamením přítomnosti Ducha svatého v jeho srdci. Jak se Duch svatý projevuje v životě církve a v životě člověka, jaké má tituly a co je obsahem jeho sedmi darů? Odpověď na tyto otázky podává právě tato malá knížička.

Refugium, pevné desky, přebal,
120 x 190 mm, 72 stran, 89 Kč

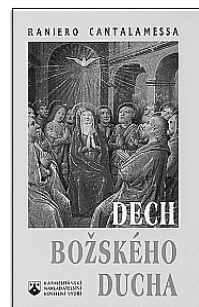

Raniero Cantalamessa, Saverio Gaeta:

DECH BOŽSKÉHO DUCHA

V intenzivním dialogu mezi P. Ranierem Cantalamessou a novinářem Saveriem Gaetou vystupuje třetí osoba Nejsvětější Trojice v celé své kráse. Zároveň se zde probírají otázky, na které mnozí hledají jasnou odpověď – znamení naděje ve světě a v církvi, cena modlitby, zkušenost svatosti, formy nové evangelizace, bujení sekt a mnoho jiných.

Karmelitánské nakladatelství, brož.,
zúž. A5, 152 stran, 109 Kč

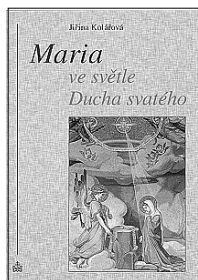
O DUCHU SVATÉM

Jiřina Kolářová:

MARIA VE SVĚTLE DUCHA SVATÉHO

Úvahy, rozjímání a reflexe této knihy přibližují Pannu Marii, ukazují bohatou důstojnost jejího lidského bytí, její zápas o naplnění Boží vůle, o spravedlnost, pokoj, důstojnost a ochranu každé bytosti i všeho tvorstva. Vnímavému čtenáři tak zprostředkovávají přijetí velkého Mariina daru.

Brož., A5, 120 stran, 58 Kč

Upozorňujeme na prodejnu v Praze, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Prodejna se jmenuje PRO ECCLESIA CATHOLICA a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/29 36 89.

**Placeno převodem
706 035**

Novinové vřplatně

Odesílatel:

SVĚTO – týdeník Maticice cyrilometodějské. Vydává Maticice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcidiecézního úřadu v Olomouci č. 2. J. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídný v oblasti víry a mravů. Nezapomínejte však, že u každého schválení se ztočtuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inacet.cz; http://www.ova.inacet.cz/svetlo). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásíl- lek povoleno oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDEVNÍKY VŘIZUJE ADMINISTRACE TYPENÍK. Administrace pro Slovenskou republiku: ROBEK, Vlnohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávane novinových zástelok povolené SF, s. p. ZSR Bratislava, č. j. 3335-0FC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dosud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme ko- necnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Maticice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1